

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura

Sisè període

Sèrie C - Número 663

16 de març de 2015

Comissió del Síndic de Greuges

Presidència de l'l. Sr. Roger Torrent i Ramió

Sessió núm. 11

SUMARI

Informe i sessions informatives

acumulats (tram. 360-00017/10, 359-00022/10 i 359-00023/10)

p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7992 (sèrie C) · DL: B-3.468-1982 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 11

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i onze minuts. Pre-sideix Roger Torrent i Ramió, acompanyat del vicepresident, Sergi Vilamala i Bastarras, i del secretari, Joan Maria Sardà i Padrell. Assisteix la Mesa el lletrat Fernando Domínguez García.

Hi són presents els diputats Xavier Crespo i Llobet, Anabel Marcos i Vilar, Joan Morell i Comas, Àngels Ponsa i Roca i Joan Recasens i Guinot, pel G. P. de Convergència i Unió; Josep Andreu Domingo, Pere Bosch Cuenca i Gemma Calvet i Barot, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Cristòfol Gimeno Iglesias i Rocio Martínez-Sampere Rodrigo, pel G. P. Socialista; Alicia Alegret Martí, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Hortènsia Grau Juan i Lorena Vicioso Adria, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Carmen de Rivera i Pla, pel G. P. de Ciutadans, i Quim Arrufat Ibáñez, pel G. Mixt.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de greuges, Rafael Ribó i Massó, acompanyat de l'adjunt general, Jordi Sánchez i Picanyol, i del director de Consum i Territori, Francesc Vendrell i Bayona.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Informe del Síndic de Greuges sobre el dret als subministraments bàsics (tram. 360-00017/10). Síndic de Greuges. Presentació de l'Informe (informe: BOPC 464, 124).
2. Sessió informativa de la Comissió del Síndic de Greuges amb el síndic de greuges per a presentar la resolució sobre l'actuació d'ofici relativa als fets ocorreguts el 4 de febrer de 2006 a Barcelona (tram. 359-00022/10). Comissió del Síndic de Greuges. Sessió informativa.
3. Sessió informativa de la Comissió del Síndic de Greuges amb el síndic de greuges sobre la sentència del Tribunal Constitucional que invalida les seves competències com a Autoritat Catalana per a la Prevenció de la Tortura (tram. 359-00023/10). Comissió del Síndic de Greuges. Sessió informativa.

El president

Bé, bona tarda a tothom.

Benvingut de nou, síndic de greuges, i l'equip que l'acompanya aquí, a la Mesa: el senyor Jordi Sánchez, adjunt al síndic, i el senyor Vendrell, el senyor Francesc Vendrell, director de Consum i Territori. I també saludar la senyora Judith Macaya, el senyor Dani Ruiz, la senyora Mar Torrecillas, el senyor Jordi Reichach i la senyora Gemma Sarret, que també ens acompanyen avui.

Informe i sessions informatives
acumulats (tram. 360-00017/10, 359-00022/10 i 359-00023/10)

Bé, tal com vam acordar a la passada sessió, avui veuríem tres temes. Inicialment, l'informe sobre els subministraments bàsics, i, posteriorment, tractaríem els temes derivats dels fets del 4-F i la darrera sentència

del Tribunal Constitucional respecte a la figura del Síndic de Greuges.

Mecànicament, la proposta seria fer una primera exposició inicial que abordi tots tres temes, tots els aspectes, del voltant de quaranta minuts, i després, *a posteriori*, serà el torn dels grups parlamentaris, en principi, amb deu minuts per grup parlamentari per als tres temes, eh? En tot cas, com que he parlat amb algun grup que ho farà més d'un portaveu, vostès mateixos es gestionen el temps com els sembli oportú, d'acord? (*Pausa.*)

Per tant, passariem la paraula al síndic perquè faci aquesta exposició inicial.

Gràcies.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, president. Vostès, des de finals de l'any passat, disposen de l'Informe sobre el dret als subministraments bàsics –electricitat, aigua i gas. Vagi per davant el reconeixement que aquest informe ve, com moltes altres coses que els presentem en aquesta cambra, inspirat en el que es fa a democràcies molt més avançades que la nostra.

I el fet que el Síndic de Greuges de Catalunya sigui un dels quatre impulsors de la Xarxa Europea de Defensors de l'Energia –bàsicament, l'*ombudsman* dels serveis públics de la Gran Bretanya, del Regne Unit, el mediador d'energia de Bèlgica, el mediador de França i el síndic– és una font constant d'entrada de plantejaments molt experimentats i que segur que a casa nostra ens podran ajudar per millorar les condicions de vida de la població.

Em permeto dir, sense cap mena de crítica a ningú –si de cas, crítica a mi mateix–, que l'expressió «pobresa energètica» la vàrem aprendre d'altres societats que tenien ja molta experiència en el treball sobre aquest fenomen i en polítiques públiques per fer-hi front. Els recordo que una peça important d'aquest informe ja la van tenir quan vam presentar el de pobresa energètica a les acaballes del... –perdó–, a l'octubre del 2013.

Defensem en aquest informe el dret que té tothom a aquests subministraments –de l'aigua, de la llum i del gas–, i amb uns serveis públics i de qualitat. Evidentment, quan parlem de serveis públics, com en qualsevol altra dimensió, no estem parlant que tot sigui públic, però qui sigui partícip de fornir aquest servei ha de ser conscient que fa una funció pública. I vostès o els seus predecessors, quan varen fer l'Estatut d'autonomia de Catalunya el 2006, varen tenir la valentia d'incloure a les àrees de supervisió del Síndic de Greuges quelcom que era pioner a molts indrets: la supervisió de totes aquelles empreses, ni que siguin privades, que forneixen serveis d'interès general.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya, en diversos apartats, parla del dret de totes les persones a accedir, en condicions d'igualtat, als serveis públics, i que les administracions han de fixar condicions d'accés i estàndards de qualitat. El mateix diu el Codi de consum de

Catalunya, que també és una eina legal molt avançada, única com a tal a nivell de tot l'Estat espanyol.

I els demano que ho enfoquin, en tot el que vulguin derivar d'aquest informe –que tant de bo en volguessin derivar moltes coses per a la seva acció legislativa–, a partir d'una premissa bàsica: hem de considerar les persones no com a simples clients d'una empresa subministradora, sinó com a titulars de drets subjectius. I aquesta afirmació el síndic la repeteix de forma cabuda i constant a tots els dirigents i responsables d'aquelles empreses que avui participen en aquests serveis.

És evident que hi ha una vessant assistencial, molt de cara als col·lectius més vulnerables. Però hi han altres vessants molt importants per a tots els usuaris o persones en general, i, evidentment, no només el subministrament, sinó aquelles mesures que ajudarien a un autèntic estalvi i, per tant, increment de les capacitats, començant per l'eficiència energètica en totes les polítiques d'habitatge.

Per entendre'ns, podem fer una escala on el primer graó l'ocupen totes aquelles persones en situació de vulnerabilitat –el que podríem dir-ne «consum bàsic»–, a les quals se'ls ha de facilitar un accés mínim i garantir els subministraments bàsics. I aquí hi han moltes polítiques públiques a desenvolupar, no només les de pobresa energètica, que també. I aquí ja tenen un capítol bastant gran per avançar molt més del que han avançat com a legisladors de cara a les normes i a impulsar les polítiques públiques.

En un segon graó, un graó més amunt –i anem de qui està pitjor a qui està millor–, trobaríem el que podríem anomenar «el consum estàndard», pràcticament de l'univers de les persones, i se'ls ha de garantir un accés garantit als subministraments bàsics, amb preus, amb unes tarifes assequibles, amb unes informacions, amb un conjunt de matèries que les tenen vostès en aquest informe.

I, per últim, hi ha un tercer graó: els que poden practicar un consum excessiu o sumptuari, i aquí es poden practicar, com de fet es practiquen arreu de les democràcies més avançades, tarifacions per fer assumir un sobrecost sobre aquest consum en certa forma excessiu, que pot ajudar a pal·liar dèficits en altres graons de l'escala.

Això implica uns canvis normatius, alguns dels quals el síndic és conscient que no es poden fer en aquesta casa, que pertanyen a les Corts Generals. Sí que poden des d'aquesta institució impulsar iniciatives legislatives per a les Corts Generals. Tenen a l'informe un repàs del que pot afectar l'electricitat i, especialment, entrant tant a la tarifació, al que es parla d'un bo social, com al que són despeses de tarifació elèctrica, al nostre entendre, una mica d'amagatall, quan no de laberint, per comprendre què és el que s'està facturant, com en totes les temàtiques a l'entorn de l'aigua, el subministrament més reconegut a escala internacional, començant per Nacions Unides, i també al del gas, on possiblement hi ha menys legislació, però on hi ha un fenomen, a part del global, molt important, com és la provisió d'energia a través del gas butà.

El Codi de consum de Catalunya arriba a detallar quins col·lectius són els que requereixen més protecció i quins són els més vulnerables. És llei de Catalunya; per tant, caldria que els inspirés a tots vostès a l'hora de legislar.

Però en l'informe també analitzem les mesures que estan presents fins avui i quines caldria millorar sobre l'eficiència energètica dels habitatges, i, especialment, tot el gran apartat que avui forma el marasme de major incomprensió per a la societat: la informació. Com s'informa els usuaris sobre aquests subministraments, sobre els preus dels diversos subministraments, sobre els drets a desistiment, sobre el que significa de vegades contractacions no sol·licitades, sobre les possibilitats de reclamació, i, fins i tot, i permetin-me que vagi a publicitat, sobre la possibilitat d'incloure en la factura, com es fa a moltes ciutats europees, a sota de tot, que també poden acudir al Síndic de Greuges quan afecta a interès general, en el cas d'un possible dret lesionat.

Nosaltres els plantejem un conjunt de polítiques públiques perquè de debò hi hagi un marc normatiu estable, els factors que hi podrien incidir, i perquè hi hagi una tarifació, no només social, sinó el més assequible possible.

Els hem posat tot un apartat de referència europea, atès que, cada vegada més, la normativa europea entra a definir els drets dels consumidors d'energia. I d'aquí els extraïem fils conductors que poden consultar directament a través dels *links* que estan suggerits, amb el que, per exemple, és el Fòrum Europeu d'Energia –dels ciutadans i l'energia–, la nostra Xarxa de Defensors de l'Energia, o el que són els *ombudsmen* de l'anomenada «transició energètica».

Hi veuran un conjunt de conclusions sobre les quals, en aquests telegrames que avui ens toca analitzar en aquesta sessió..., voldríem, sobretot, remarcar-ne una: cal legislar sobre la resolució alternativa de conflictes –l'ADR, i també és ODR, la resolució dels conflictes *online*. La Unió Europea té normativa; no està desenvolupada a l'Estat espanyol. La Generalitat de Catalunya té competència exclusiva en consum. Si us plau, sóc conscient de en quin any polític, electoral, m'hi adreço, a vostès, però tenen temps per entrar a analitzar com Catalunya pot normar en aquells aspectes que li pertocuen, i a partir de les seves singularitats, perquè de debò a Catalunya hi hagi un sistema propi de resolució alternativa de conflictes, que permetria, en via extrajudicial i de forma molt més ràpida, i gratuïta, poder arribar a resoldre molts conflictes.

Perquè m'entenguin, l'*ombudsman* de serveis públics del Regne Unit es forneix, en proporció al nombre de casos a resoldre, d'aportacions de les mateixes companyies i atén els milers i milers de ciutadans que li poden elevar aquestes qüestions.

Permetin-me que, com els he dit moltes vegades, al no tenir àvies llueixi una mica: em fa patxoca exhibir-los la darrera carta que hem rebut de les Corts Generals, del portaveu del Grup Parlamentari Popular al Congrés dels Diputats, on agraeix molt sincerament la

carta i l'informe del dret als subministraments bàsics com un element important que li ha fornint el Síndic de Greuges de Catalunya i ha tingut l'amabilitat de fer-li arribar.

Nosaltres estem per a això, per ajudar i contribuir a tots els poders públics, començant pel poder legislatiu, a desenvolupar tot allò que calgui per millorar els drets de la gent.

Entro, en segon lloc, a informar-los sobre el que significa la nostra actuació d'ofici a l'entorn dels esdeveniments anomenats «4-F», tal com es sollicita en la compareixença que vostès varen aprovar, i amb quines consideracions i sobre quins canvis actua el treball del síndic.

Són uns fets de fa nou anys. Són uns fets que tenen tot un apartat d'actuació judicial, en el qual el síndic de greuges ni per llei ni per voluntat hi entrarà. Altra cosa seria que el que els parla tingués, com té l'*ombudsman* suec, la facultat reconeguda de poder supervisar processos judicials per veure si s'han respectat els drets humans i indicar que s'haurien de reobrir els que..., no s'haguessin respectat. No és el cas, no disposem d'aquesta facultat, i ja decidiran vostès o qui sigui, en els poders legislatius, si consideren oportú que algun dia l'*ombudsman* pugui disposar d'aquesta facultat.

Per tant, nosaltres no entrarem a dilucidar sobre responsabilitats ni acusacions que són reservades exclusivament al principi d'independència judicial, el que s'anomena tècnicament el «principi de contradicció». Entrarem, això sí, a analitzar les polítiques públiques a l'entorn d'aquests fets i les responsabilitats de les administracions, tenint en compte que parlem d'administracions governades per majories partidistes –de partits– molt diferents de les actuals, tant a la Generalitat de Catalunya com a l'Ajuntament de Barcelona; que, per tant, ni Xavier Trias ni Ramon Espadaler són o eren els responsables del que podem analitzar. Sí que ho són avui –com vostès també ho són– d'impulsar polítiques públiques que servissin per evitar que es repeteixin el que considerem errors que es varen cometre a l'entorn d'aquells esdeveniments.

Analitzem telegràficament en aquesta sessió els comportaments dels cossos policials en tot el que significa la detenció i custòdia de les persones que varen ser detingudes a l'entorn d'aquells esdeveniments, el comportament de les institucions penitenciàries, el comportament a l'entorn de la declaració d'incapacitat a dos agents de la Guàrdia Urbana de Barcelona i la consideració judicial i d'informació del mateix Síndic de Greuges.

És a dir, que hem tingut fins avui una fluida col·laboració de totes les institucions que hem requerit a donar informació, i que l'han donat amb rapidesa, amb alguna excepció, tant per part de l'Ajuntament de Barcelona com per part del Departament d'Interior, de Justícia i Salut de la Generalitat, com per part de l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques; i que la informació obtinguda és rellevant, malgrat el temps que ha transcorregut, i permet extreure conclusions molt

clares que requereixen una actuació legislativa i administrativa.

En primer lloc, hem analitzat el comportament dels cossos policials i de les administracions que tenien al seu càrrec la custòdia dels detinguts, i si es van activar o no els mecanismes corresponents davant de possibles sospites –subratllo això de «possibles sospites»– de maltractaments.

Hem de dir que hi ha unes inconsistències i obllits en el relat de la custòdia dels detinguts en la minuta de la Guàrdia Urbana. En tot el tràmit que va des de la detenció, la presència a una comissaria com és a les Rambles, el pas per l'Hospital del Mar i després per l'Hospital de l'Esperança, hi ha una sèrie d'inconsistències i obllits en aquests relats.

Hi ha, en segon lloc, segurament, el fet més greu de tot el que hem investigat: la desaparició del registre oficial de detinguts de la Guàrdia Urbana de Barcelona d'aquell any, i no fem bromes. No parlem d'un tema nimis, no s'hi val a dir que això no té importància; és un fet molt, molt rellevant. Consultin, si no, a qualsevol persona o institució que tingui coneixement de què són avui tots els mecanismes per garantir el dret més important d'una persona, la integritat física.

Es va dir, posteriorment a la primera projecció que va fer el Síndic de Greuges sobre aquest informe, per part d'una autoritat de l'ajuntament, el senyor Delort, que no tenia importància perquè es podia reconstruir informàticament. Ho va dir un càrrec públic de l'ajuntament, que era càrrec públic de Seguretat al Govern de la Generalitat quan va passar el 4-F i que és càrrec públic avui a l'Ajuntament de Barcelona en seguretat. El Síndic de Greuges, com a institució, ha demanat a l'Ajuntament de Barcelona aquesta possible reconstrucció informàtica, i fins avui no hem obtingut cap resposta.

Hem de dir que l'Ajuntament de Barcelona ha col·laborat intensament, molt estretament i molt fluidament amb el síndic; per això vull aïllar aquest punt concret, però per subratllar-los de nou la hipòtesi gruixuda: no és un fet menor –ans al contrari, és un fet greu– que desaparegui tot un llibre de detinguts, el que nosaltres trobem cada setmana a tots els centres de detenció a què anem arreu de Catalunya, i és un fet sobre el qual hi haurien d'haver responsabilitats i s'haurien de dilucidar aquestes responsabilitats. I, ho torno a dir, estem parlant del 2006, ho sabem, però ho diem el 2015, i no s'hi val, ho torno a dir, a fer qualsevol distracció al respecte.

Veiem també que hi han indicis, com a mínim, a un dels detinguts que alguna circumstància –que no hem pogut esbrinar ni quan ni com, perquè tampoc està relatada enlloc ni documentada enlloc–..., té un trauc al cap que va requerir diversos punts de sutura mentre estava sota custòdia de la Guàrdia Urbana de Barcelona. D'aquest fet ningú ha sabut documentar ni el moment que es produeix, ni per què es produeix, ni com és possible que fins ben bé al migdia –per tant, cinc o sis hores més tard que comencessin tots els esdeveniments–..., és objecte de cura en un centre hospitalari.

També podem constatar, i és un tema molt important –no tan greu com la desaparició dels llibres, però sí molt important per al futur–, que ni Guàrdia Urbana ni Mossos d'Esquadra, davant d'indicis de possibles maltractaments..., no apliquessin els tractats internacionals subscrits per l'Estat espanyol de fer una investigació pròpia i amb consulta –i si fos possible amb trasllat a autoritats independents– sobre si hi havia hagut o no maltractaments. Ho torno a dir: ho diuen tots els tractats que hem subscrit.

Fa..., avui som dilluns? Fa quinze dies jo era a Estrasburg en la celebració del vint-i-cinquè aniversari de la Convenció de prevenció de la tortura europea, amb la comissió de prevenció, amb més de dues-centes autoritats de tot Europa sobre tortura i maltractaments, i el síndic de greuges de Catalunya va plantejar aquest problema: si era suficient argumentar que, com que ja hi havia un procés judicial, ja no calien investigacions, com de vegades se'ns ha argumentat a nosaltres en altres casos. I és unànime la resposta: tothom està obligat a investigar, i el primer que està obligat a investigar, i amb una autoritat independent que doni credibilitat, és la mateixa Administració dins de la qual poden haver-hi sospites –torna-hi, «sospites»–, indicis de possibles maltractaments.

Pel que fa al comportament de les institucions penitenciàries i a com van tractar els condemnats ja del 4-F, hem de dir que del seguiment que hem fet no en derivem cap mena d'irregularitat d'aquelles persones ingressades a presó.

Pel que fa a la consistència del procediment d'invalidesa de dos agents de la Guàrdia Urbana, creiem que hem d'anar amb molta cura perquè aquí entrem a la protecció de dades individuals personals. Així i tot, sense anar més a fons en els fets concrets, el síndic de greuges pot dir que hi han indicis i una constatació d'evidències que donen consistència a la hipòtesi de l'existència d'un error de diagnòstic, i deixin-nos-ho dir d'aquesta forma, tan prudent però tan clara.

He parlat també del tema judicial, i, com els he dit, no és per part nostra terreny d'anàlisi com a institució, ni avui ni el 2006. Vàrem rebre el 2006 dues sol·licituds de familiars directes que ens demanaven que actuéssim sobre la presó preventiva que havia declarat la jutgessa, i els vam haver de respondre –com el que respondríem avui– que nosaltres no podem entrar en decisions del poder judicial. Ara bé, el síndic s'auto-critica perquè en aquells moments no va ser suficientment àgil perquè, malgrat que la resposta era la legal i la clara..., haver gratat més per si hi havia possibles denúncies d'abusos policials, que no li van arribar però que possiblement hauria pogut constatar.

He de dir que en aquests moments ja disposem de tots els dispositius per corregir una situació com aquella i evitar el que es va produir per part nostra. I recomanem, òbviament, superar totes aquestes deficiències; recomanem que vostès, si és possible, tant pel que hem dit en el darrer informe de l'autoritat –que encara era autoritat durant tot el 2014– del que signifiquen totes les actuacions per reforçar una concepció de policia integral de Catalunya –que han de ser els Mossos

d'Esquadra, i la policia local ha de fer col·laboració–, com pel que normin..., el que diuen els diversos tractats que hem subscrit: les investigacions independents necessàries. I, en aquest sentit, tal com succeeix en altres països, també, si cal, es pot utilitzar l'autoritat del síndic en qualsevol d'aquestes investigacions. Demanem, doncs, una clarificació normativa i, al mateix temps, demanem un reforçament del caràcter de la policia.

Reiterem el que es diu a l'informe del 2014, que cal garantir quelcom que encara no garantim enlloc de l'Estat espanyol, i tampoc a Catalunya, el que diu la Constitució: una assistència, amb la màxima celeritat, lletrada a tots els detinguts.

Hem plantejat un conjunt de recomanacions a l'Ajuntament de Barcelona, algunes de les quals a l'informe que l'ajuntament ha presentat ja estan aplicades: des de les millores de tots els equipaments de custòdia..., i les garanties de drets. I, evidentment, demanem a l'Ajuntament de Barcelona que puguin garantir que les informacions registrals de detinguts no puguin ser destruïdes i que hi hagi ja ara una investigació interna sobre la desaparició d'aquest llibre.

Demanem al conseller d'Interior que garanteixi que sempre hi hauran investigacions independents quan al si de les seves dependències hi hagi una declaració o un indicati de possibles maltractaments; igualment, la garantia d'assistència lletrada, i quelcom que per raons pressupostàries entenem que potser encara no és el moment d'aplicar-ho, però que s'hauria de contemplar: l'equipament amb videocàmeres també dels vehicles de trasllat dels detinguts.

I demanem a l'INSS, administració no catalana, ho sabem –sabem que és de..., depèn de l'Administració espanyola–, que valori iniciar d'ofici una revisió de grau d'aquella concessió que es va fer al seu dia d'invalidesa a dos agents de la Guàrdia Urbana que per una altra causa varen ser condemnats i estan en presó.

I, per últim, president –i permeti'm que continuï, si puc, amb la mateixa celeritat–, entraré en la darrera qüestió: la sentència de 5 de març del 2015 del Tribunal Constitucional sobre la Llei, de 2009, del Síndic de Greuges de Catalunya.

No em puc estar de repetir el que crec que una vegada ja vaig dir en aquesta comissió. Fixi's –subratllo– que el Defensor del Pueblo, actuant en l'article 54 de la Constitució, que li encarrega vetllar perquè els drets del títol primer siguin garantits, i pot accedir per això al Tribunal Constitucional..., però només li encarrega que garanteixi els drets del títol primer.

Tinguin en compte que, tal com publica al seu volum monogràfic sobre recursos elevats al Constitucional, en aquests darrers ara crec que ja són vuit anys, amb desenes i desenes de demandes de recursos –per part nostra la darrera fou sobre el tema Castor–, solament s'han elevat sis temes al Tribunal Constitucional per part del Defensor del Pueblo. Dos són sobre complements salarials a lleis d'acompanyament a funcionaris, una de la Comunitat Valenciana i una altra d'alguna altra comunitat que ara no recordo. Les altres quatre

lleis són: l'Estatut d'autonomia de Catalunya, la Llei de consum de Catalunya, la Llei d'acollida d'immigració de Catalunya i la Llei del Síndic de Greuges de Catalunya. No en vull treure cap conclusió perquè és massa clara la conclusió de l'orientació dels recursos.

La sentència de març de 2015 és sobre la Llei del Síndic de Greuges de Catalunya. No entraré en un debat sobre el contingut de la sentència. En primer lloc, vagi per endavant, i de forma elemental, com ha de fer qualsevol persona democrata, la manifestació d'acatament de la sentència del Tribunal Constitucional, la qual cosa no vol dir que hom no pugui discrepar dels arguments utilitzats en aquesta sentència, com seria el fet elemental de l'abisme que hi ha entre el dret exclusiu de l'Estat d'adquirir compromisos via tractats –el *ius contrahendi*–, i el dret elemental que reconeix avui en relacions internacionals a tots els nivells, fins i tot els locals, d'aplicar els tractats.

Per això vostès varen fer un article a l'Estatut que diu, literalment: «La Generalitat executarà» –no hi ha terme més fort per parlar d'aplicar que «executar»– «els tractats.» I, si vostès repassen la llei que varen fer, on varen copiar vostès tot el títol del protocol de Nacions Unides, veuran que en aquella còpia –quan dic «còpia» és la fidelitat noble per part d'aquest Parlament de reproduir el tractat de Nacions Unides– vostès posen pel davant la defensa dels drets humans i la prevenció del maltractament i tortura, seguint el que Espanya ha subscrit a Nacions Unides. I no hi posen ni una coma més, ni un gram d'adquisició de responsabilitats. Purament i simplement, habiliten el més idoni, segons Nacions Unides, per aplicar aquell objectiu: defensar drets humans i evitar tortura i maltractaments, la pitjor lesió que es pot fer a uns drets –la integritat física.

Això és el que conté el títol que varen fer vostès, seguint fil per randa que hi hagin ONG dedicades al tema, que hi hagin col·legis professionals –com advocats, infermeria, metges, etcètera–, que hi hagin universitats i instituts de recerca, que hi hagin autoritats de prestigi i que hi hagi l'experiència de la institució que garanteix els drets, com és la del síndic. És això inconstitucional? Avui, sí, perquè ja tenim sentència.

Què és el que el síndic proposa? Primer, crear el Mecanisme Català de Prevenció de la Tortura, amb els mateixos objectius i composició com està establert al títol de la llei –a tot el títol que es dedica..., no vull dir el títol de la llei; al títol que es dedica a aquest tema, eh?–, i, a més, veient com el tribunal diu que tot el que està articulat, allò és constitucional. Doncs, bé, perquè se'ns entengui, reanomenar tot allò que vostès van articular –ONG, col·legis, etcètera– com el Mecanisme Català de Prevenció de la Tortura, que té com a objectiu –tal com el mateix tribunal diu que el síndic ha de poder continuar fent– prevenir tortura i maltractaments. Per tant, continuarem amb totes les activitats, projeccions i tot el que calgui de difusió per prevenir tortura i maltractaments, basant-nos en l'Estatut del 2006, en la llei del 2009 –la part que és constitucional, òbviament– i en la sentència del 2015. I d'això n'estem informant a través de vostès el Parlament, per si consideren oportuna qualsevol altra mesura.

Segon. Proposem un conveni amb el Defensor del Pueblo. Adrecem una proposta de conveni de col·laboració, seguint la llei de 1985, la Llei de relació... del Defensor del Pueblo con sus homólogos de comunidades autónomas. I, en especial, seguint els postulats de la sentència del 2015, pel que fa a la tasca de prevenció de tortura i maltractaments. Un conveni basat, primer, en la col·laboració, d'acord amb la Constitució, amb la Llei del Defensor, amb l'Estatut del 2006, amb la Llei del Síndic del 2009, amb la sentència sobre l'Estatut del 2010 i, ara, amb la sentència sobre la Llei del Síndic del 2015.

Un conveni que contemplés tres grans apartats. En totes les matèries que afectin l'Administració de l'Estat, el síndic de Catalunya passarà totes les queixes al Defensor del Pueblo, si pot ser prèvia consideració que desbrossi ja el terreny, i el Defensor del Pueblo, si ho considera oportú, pot demanar la col·laboració del síndic o pot informar-lo quan finalitzi les investigacions.

Segon. En totes les matèries que rebi el Defensor del Pueblo que afectin l'Administració de la Generalitat o dels ens locals de Catalunya, aquest les podrà traslladar al síndic perquè investigui i proposi resolució. I, quan ho hagi acabat, ho farà conèixer al Defensor del Pueblo perquè hi doni la seva conformitat –les que hagi rebut del Defensor del Pueblo.

Tercer. Pel que fa al compliment del protocol de Nacions Unides sobre la prevenció de tortura i maltractaments, a partir de la Llei del Defensor, de la Llei de l'oficina judicial, que li va encarregar... Saben que a Espanya no van fer un títol especial ni un articulat especial; al Senat, en segona lectura i amb una disposició final, amb un sol article, a la Ley de oficina judicial, que poca cosa té a veure amb Nacions Unides, es va col·locar l'encàrrec del *mecanismo* al Defensor del Pueblo.

Doncs, bé, a partir d'aquesta llei; a partir de les competències que té la Generalitat de Catalunya com a única comunitat autònoma que té la competència sobre el sistema penitenciari, i altres competències sobre la matèria; a partir de l'experiència de fa molts anys dels meus predecessors, i de jo mateix, sobre els temes de centres penitenciaris i altres centres de detenció; a partir dels quatre anys de l'Autoritat Catalana de la Tortura; a partir de l'estructura creada per vostès, seguint el protocol de Nacions Unides, amb participació social i institucional, amb una clara voluntat d'estalvi de diner públic –que anar a la Model o anar a les Corts, com hi hem estat aquest matí nosaltres, ens costa un bitllet d'autobús–, amb tota l'experiència que pot aportar l'equip del Síndic de Greuges –i és l'autèntica reforma de l'Administració i l'estalvi de diner públic–, i amb tot el que significa d'acord amb totes les normes europees de subsidiarietat i proximitat, proposem com a tercer apartat d'aquest conveni que el síndic, amb el seu Mecanisme Català de Prevenció de la Tortura, realitzi totes les visites, també en nom del *mecanismo nacional*, i trameti tots els seus resultats per ésser incorporats a l'*informe del mecanismo nacional* per ser tramesos a Nacions Unides. I proposem que aquest conveni tingui un mecanisme directe

i fluid de coordinació, que, en el cas del síndic, volem responsabilitzar-ne l'adjunt general.

Tercera mesura que derivem de la sentència. La sentència ens diu..., curiosament, sense entrar ni una coma a citar el que és el dret humà i la seva defensa, d'acord amb el protocol de Nacions Unides, llacuna important a subratllar en una sentència com aquesta. La sentència ens diu: «El Estado...» –i entén en aquest cas per «Estado» Govern central, amb una concepció, al nostre entendre, reductiva sobre el que fins ara havia estat en l'acadèmia i en totes les disposicions institucionals com a premissa fonamental. «Solo el Estado» pot decidir si hi han diversos mecanismes –com n'hi han a moltes democràcies– descentralitzats i nomenar-los.

Doncs, bé, seguint l'exemple de diverses democràcies, i tenint en compte tot el que els he dit abans, i els mateixos fonaments de la sentència del 2015, i la facultat i possibilitat que diu que té el Gobierno d'Espanya, proposem que el Gobierno d'Espanya consideri nomenar un altre mecanisme descentralitzat a Catalunya, que recaigui en el Síndic de Greuges aquest nomenament i que estableixi, òbviament, el principi de col·laboració entre els dos, de cara a la millora de la defensa dels drets i de la integritat física i del que és la prevenció de la tortura i els maltractaments, i també per col·laborar en la presentació dels resultats a Nacions Unides.

Amb això, president, acabo la presentació dels elements dels tres punts.

Gràcies.

El president

Gràcies, síndic, per aquesta exposició. En tot cas, ara, com hem avançat abans, seria el torn dels grups parlamentaris, per un màxim de dotze minuts per grup (*veus de fons*)... No, en tot cas, la faríem..., faríem *a posteriori*. (*Veus de fons.*) Bé, en tot cas, la fem després. (*Veus de fons.*)

Faríem, com deia, doncs, dotze minuts d'intervenció màxima per grup, i, en tot cas, si hi ha més d'un portaveu, com els deia abans, es gestionen vostès mateixos el temps.

És el torn ara, en primer lloc, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, és el torn del senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Si em pot girar el temps –ho dic per no provocar un greuge, mai tan ben dit, a la diputada que em seguirà en l'ús de la paraula, i perquè em pugui gestionar el temps de forma correcta–, li ho agrairé. I, en tot cas, si pot ser també benivolent per deixar-nos, en comptes de dotze minuts..., acabar-ho d'arrodonir i deixar-ho en quinze minuts perquè em sembla que els tres temes són prou substantius.

En tot cas, la intervenció de qui els parla es centrarà sobretot en el tema d'aquest informe sobre el dret d'ac-

cés als subministraments bàsics, i també mirant de reüll l'informe que es va publicar l'octubre del 2013, si no vaig errat, sobre el tema de la pobresa energètica.

Nosaltres ens felicitem de la carta –i no ho dic amb sorna, eh?, ho dic amb tota la convicció– que li va enviar un diputat del Partit Popular a les Corts. Jo no sé si ens pot manifestar si en aquesta carta aquest diputat li expressava la voluntat de no portar al Constitucional el Decret de pobresa energètica que va aprovar el Govern de la Generalitat i de deixar protegir en aquest Parlament el consumidor vulnerable. Si fos així i ens ho poguéu traslladar, jo crec que seria, doncs, una bona notícia, i ens permetria poder treballar amb molta més eficiència, amb molta més tranquil·litat i sense tenir constantment una interferència. Ho repeteixo, ens alegra molt la felicitació, però estaria bé que això es correspongués amb un respecte a allò que es fa en aquesta cambra parlamentària.

Miri, jo crec que avui, que precisament vostè compareix, doncs, en defensa de la institució, perquè és evident que la institució des de fa bastants mesos, per no dir anys, és atacada, com ho són les institucions del país..., jo crec que val la pena, també, com a diputats, posar en valor la feina del síndic. I voldria fer-ho felicitant, en primer lloc, aquests dos informes, sobretot aquest darrer sobre el tema de subministraments bàsics, i també manifestant que, probablement, la millor forma de posar en valor això és no utilitzant, com molt sovint utilitzem els partits polítics, els informes dels síndics com a arma llancívola entre uns i altres, sinó, sobretot, agafant l'informe, les propostes que recull..., i veure de quina forma podem traduir aquestes propostes en accions concretes en el Parlament.

I li haig de manifestar, i d'aquí vindrà, doncs, la part substantiva de la intervenció del nostre grup parlamentari, que nosaltres ens hem agafat molt de debò –i a més ho sap perfectament el director de Consum i Territori, el senyor Vendrell, perquè, a més, ens hem anat intercanviant documentació; el nostre grup li ha anat passant algunes coses que s'han aprovat, des de la modificació de la Llei del Codi de consum, la moció que es va aprovar el 24 d'abril de fa dos anys, l'última que s'ha aprovat– la temàtica i l'intent de plantejar propostes innovadores, i ens hem agafat molt de debò les propostes del síndic.

Sense anar més lluny, en l'última moció que va aprovar aquesta cambra parlamentària a proposta del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, allà on hi havia quinze mesures per lluitar contra la pobresa energètica, una bona part –i en aquells moments no teníem coneixement de l'últim informe–, doncs, recull allò que proposava el síndic, i fins i tot en alguns temes anàvem més enllà. Per exemple, hi havia algun tema en el qual anàvem més enllà, i vull posar-ho de manifest perquè em sembla que és molt innovador: allà on plantejàvem que de cares al proper exercici pressupostari es garantís un subministrament bàsic d'aigua de seixanta litres per persona i dia, gratuït, a tots els habitatges de consumidors vulnerables segons la definició establerta. Això és innovador. Això és un salt endavant considerable, que vàrem plantejar en aquesta moció, igual com d'altres. I, ho repeteixo, totes aquestes me-

ures, i altres, són fruit de la tasca d'entitats, de la tasca del nostre grup parlamentari i de la tasca també del Síndic de Greuges.

Nosaltres volíem conèixer o voldríem conèixer la valoració sobre això que ha fet el Parlament en els últims mesos, des de l'aprovació de la modificació de la Llei del Codi de consum, el 18 de desembre, aquesta que no està encara, doncs, ni impugnada ni suspesa pel Tribunal Constitucional. Esperem que no succeeixi el mateix que amb l'anterior –toquem fusta. Voldríem conèixer quina valoració en fa, en la mesura que introdueix millores significatives respecte a l'anterior. Introdueix, d'una banda, una simplificació dels tràmits, una ampliació de tot el període, no només cenyit a la treva hivernal, sinó a tot l'any, i un instrument, doncs, absolutament nou, com són les ajudes directes per a aquelles famílies que no poden assumir el rebut del gas i de l'electricitat i de l'aigua. Per tant, una primera avaluació sobre això.

Una segona valoració sobre un aspecte important, també. És el tema que, en la Llei de transparència –i a més va ser una proposta del nostre grup parlamentari–, per primera vegada, també, i ens sembla que també és prou innovador, s'inclouen com a subjectes de la Llei de transparència les empreses que presten serveis d'interès general, i, per tant, les companyies elèctriques, les companyies de gas i les companyies d'aigua. Per tant, voldríem també conèixer la seva valoració al respecte, i la seva valoració sobre aquesta última moció que li plantejàvem, allà on hi ha bona part de mesures que planteja el Síndic de Greuges i altres que hem afegit.

Per exemple, doncs, s'introdueix l'obligació de les empreses subministradores a proporcionar de forma obligatòria informació abans de procedir a qualsevol tall de subministrament. O s'obliga, també, les companyies subministradores a informar de forma periòdica tots i cadascun dels consumidors i consumidores del país sobre els seus drets com a consumidor vulnerable. O a habilitar un portal web dintre de l'espai web de la Generalitat o dintre de l'espai web de les mateixes empreses subministradores per informar de tots els recursos i mesures que ofereixen. O també planteja un pla de formació específica adreçat al professional dels serveis bàsics, una recomanació que també apareixia en l'anterior informe. O a habilitar mecanismes de diàleg permanent entre serveis socials i empreses subministradores a través d'unes taules territorials per afrontar aquesta problemàtica. O, també, a introduir i a millorar els mecanismes de deteccions.

Això és un aspecte que afecta aquest àmbit, però també el tema de pobresa alimentària o altres; o sigui, no disposem de mecanismes, diguem-ne, eficients per detectar la problemàtica. En aquest sentit, demanem que l'informe Idescat sobre condicions de vida inclogui un apartat detallat, específic i concret, sobre el tema de pobresa energètica. O, també, un aspecte que també apareix en el seu últim informe, que és un assessorament gratuït i subvencions o intervencions directes per tal de millorar l'eficiència energètica o l'estalvi d'aigua en els habitatges.

Tot això són mesures que ha aprovat aquest Parlament, que en voldríem conèixer la seva valoració, en la mesura, ho repeteixo, que ens sembla a nosaltres que la millor forma de posar en valor, de donar fortalesa a la institució del Síndic de Greuges és agafar-se de forma molt seriosa les seves recomanacions, convertir-les en instruments, i, en definitiva, modificar la legislació per aconseguir un dels elements que..., a nosaltres ens sembla que és el més rellevant del seu informe, que vostè el comentava, i que apareix, si no vaig equivocat, en la pàgina 8, que és que no parlem de «consumidors», sinó que parlem de «subjectes d'un dret», que és el dret a l'accés al subministrament.

Em sembla que pràcticament devem tenir telepatia, perquè precisament el títol de la nostra moció anava en aquest sentit, anava sobre...: Moció sobre les actuacions per garantir l'accés als subministraments bàsics. Per tant, el que plantejàvem, també, és un canvi de paradigma, d'aquell concepte de pobresa energètica que apareix a la Gran Bretanya el 1991, a un concepte que per nosaltres té molta més potència, que és el subjecte: situar el subjecte, el ciutadà o ciutadana, com a centre de l'atenció, i, en definitiva, garantir-li, a través d'aquestes mesures, d'aquests mecanismes, el dret d'accés a allò que hauria de ser un element bàsic per a la seva qualitat de vida.

I cedeixo la paraula a la diputada.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies. Sí, a nosaltres..., a mi em correspondrà intervenir amb relació al segon i al tercer punt de l'ordre del dia. Eren temes molt transcendents, els tres d'avui, que motivaven la compareixença d'aquest síndic de greuges. Nosaltres hauríem preferit, segurament, un monogràfic, doncs, d'un en un, però sabem que per raons de temps i d'economia de l'agenda del síndic segurament convenia fer aquesta altra metodologia.

En tot cas, nosaltres estem..., pel que fa a l'informe del 4-F, que vostès emeten, com vostès mateixos reflexionen, amb posterioritat a la difusió del reportatge, el 17 de gener, pel Canal 33, de la Televisió de Catalunya, de *Ciutat morta*. Vostès aquí, al primer paràgraf, diuen que, com a conseqüència d'aquest reportatge, es veuen obligats a fer aquesta informació. Però en el mateix paràgraf –i vostè ho ha reconegut, i li ho agraïm, però és un tema que ens preocupa– diuen que el mateix any 2006 van rebre per part dels afectats..., sol·licituds d'afectats directes sobre les qüestions que s'havien produït. I no expliquen molt bé si hi va haver o no hi va haver queixa al Síndic de Greuges, o denúncia al Síndic de Greuges sobre aquests maltractaments.

Aquesta és la primera pregunta que els faig: va haver-hi denúncia? Perquè aquí diuen que en aquell moment no es va actuar, i llavors voldríem saber per què, atès que estem parlant de l'any 2006, i segurament –segurament–, si aquest llibre que s'ha perdut..., doncs, s'hagués actuat immediatament..., a les denúncies, segurament, potser, s'hauria obtingut un resultat per part de les circumstàncies, potser, i parlo en ter-

mes de probabilística, diferent del que dramàticament ens trobem ara.

Per tant, vostès valoren que aquell reportatge és suficientment greu per instar una informació. I l'any 2015 emeten aquest informe, que jo els agraeixo; els agraeixo la predisposició que han tingut com a institució a actuar com a conseqüència d'un reportatge periodístic, doncs, en primera instància per aportar una dada tan transcendent com aquesta, però jo voldria anar una mica més enllà en les seves recomanacions, quan vostès diuen: «Efectivament, s'han de canviar els protocols per adequar la legislació a l'acompliment real.» Sabem que aquest és el seu tema de sempre, i és un tema complicat, que la llei, doncs, sempre eviti situacions de tortura. Per això existeixen institucions, i moltes vegades, fruit de la tensió entre les institucions, s'avança.

Jo vull anar més enllà: com és que és transcendent aquest llibre de detinguts? Perquè això no ho ha explicat. Doncs, jo avanço i li pregunto: és transcendent el llibre de detinguts perquè allà es reflecteixen les condicions que hi ha hagut en el centre hospitalari, que van ser omeses en l'atestat policial? Perquè, si resulta que un llibre de detinguts prova que en l'atestat policial, com vostès aquí assenyalen, no es fan constar les condicions que hi van haver en el centre hospitalari, es posa en qüestió un document bàsic per a la instrucció judicial, que és l'atestat policial, motiu pel qual podria instar-se un recurs de revisió. És a dir, imaginin-se la transcendència que tenen, i això els ho hem d'agrair tots plegats, que efectivament s'hagi establert com a fet objectiu que l'ajuntament a vostès els ha reconegut que ha desaparegut el llibre de detinguts de l'any 2006. Això els ho devem a vostès, que han demanat explicacions a l'ajuntament, i l'ajuntament els ha reconegut aquest fet gravíssim. Clar, ens sembla que queda incomplet, el seu informe.

Incomplet per un element bàsic. Més enllà de millorar protocols, què ha fet l'Ajuntament de Barcelona, en termes administratius, per compensar aquesta irregular situació de desaparició d'un llibre de registre de detinguts, que sabem tots que implica un llibre de registre de detinguts: és un document públic, i és l'eina prevista legalment per donar seguretat jurídica a les intervencions policials, a les detencions i als seguiments dels atestats policials. Per tant, aquesta és la primera pregunta que els faig sobre aquest tema.

La segona qüestió. Quant a les mesures que vostès aquí recomanen, jo també els ho agraeixo, perquè crec que han establert unes recomanacions molt concretes pel que fa a la millora dels protocols, i crec que això també és un servei important que està fent el síndic ara en aquests moments. Però li preguntem un aspecte molt concret: quan hi ha un agent policial ferit –quan hi ha un agent policial ferit–, com és en aquest cas, vostès consideren, com altres policies, que s'hauria d'instar un protocol diferent d'investigació, atès que la víctima és agent de policia, i establir unes garanties *ut supra*, o *ad hoc*, que permetessin, sense dubtar *a priori* de la professionalitat dels agents, garantir unes eines més neutrals en la investigació? Aquesta és la pregunta.

I, pel que fa a l'últim punt –un minut i ja acabo–, l'últim punt es refereix a la dramàtica sentència del Tribunal Constitucional sobre..., bé, una retallada de competències abismal, importantíssima, com vostès bé han expressat..., i han reaccionat. Miri, nosaltres volem posar aquí en valor la institució del Síndic de Greuges, i volem recordar –volem recordar– que és una institució que va néixer de la història del nostre país; va néixer l'any 1409 a través d'una institució que va ser derogada el 1716 pel Decret de Nova Planta. I, des d'aquella visió de les assemblees de pau i treva i dels provisors de greuges, s'ha construït una cultura de treball, que va ser recuperada amb l'Estatut i que vostès estan desenvolupant.

I ara hem viscut com un afront històric aquesta sentència del Tribunal Constitucional, dictada, a més a més, per un magistrat que va ser el que va dictar la sentència l'any 2010 sobre el fet que el castellà havia de ser considerat llengua vehicular, quan era magistrat a la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem. Per tant, llegint la sentència, no se'n escapa que hi ha un alt nivell de contingut involutiu en termes de centralitat i de retallades de competències desplegades com a conseqüència, també, de la sentència de l'Estatut.

Jo..., permetin-me que em manifesti en consonància amb el criteri del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana sobre la nostra objecció, en aquests moments –en aquests moments–, a plantejar una via resolutiva o «viabilística» amb el Defensor del Pueblo per via de conveni. No estem per admetre una subordinació en un tema d'aquesta dimensió en els moments polítics que estem vivint, i amb una institució com el Defensor del Pueblo, que va presentar recurs contra l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Nosaltres els proposem ajornar aquesta decisió al 27 de setembre. Perquè el 27 de setembre tenim una cita crucial per a nosaltres, i més que un conveni el que volem és obtenir un contracte social i polític amb la ciutadania de Catalunya perquè aquestes eleccions del 27 de setembre ens ofereixin els instruments que com a..., amb un estatus jurídic i polític d'independència, puguem oferir, des de la dignitat i des de l'eficiència institucional, a la nostra ciutadania uns altres serveis. I el Síndic de Greuges és clau en això. Per tant, els demanem que ajornin aquesta decisió per a després del 27 de setembre, atès que crec que l'expressió, dramàtica, en aquesta sentència i el context polític posen en evidència que hem de confiar en la democràcia i en la ciutadania perquè aquesta situació que estem vivint es reverteixi a través de les urnes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Calvet. En lògica correspondència amb el que sollicitava el diputat Pere Bosch, en tot cas, seré lax amb el temps. Hem dit un màxim de dotze minuts; han fet un quart d'hora i una mica més. Per tant, seré benèvol, també, amb el còmput del temps de la resta de grups.

És el torn ara del Grup Parlamentari del PSC, és el torn del senyor Gimeno.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Gràcies, president. De fet, ja li avanço que és possible que no esgoti tot el temps, i que fins i tot, doncs, n'estalviï. No, m'explico. A veure, bàsicament, doncs, puc entendre que del Grup d'Esquerra Republicana hagin vingut dos diputats i que els portaveus de cadascuna de les matèries que avui s'han tractat hagin exposat el seu punt de vista.

Aquest diputat que els parla, com a portaveu de la Comissió del Síndic de Greuges, ha estat en contacte, òbviament, amb els responsables de cada comissió –la companya i diputada Eva Granados i el company Ferran Pedret, de Benestar i Família i d'Interior– per argumentar una mica l'exposició o la posició del nostre grup parlamentari respecte als tres informes que es plantegen. Però en aquest cas, doncs, compartirem el resultat final de quina acció des del nostre grup parlamentari farem a partir d'aquests tres informes, que, per la importància, per la dimensió, pel contingut, requereixen un estudi en profunditat, perquè ens posen al damunt de la taula situacions diverses i que, com deia també el síndic en algun moment, doncs, ens interpehlen d'alguna manera, als diferents grups parlamentaris, perquè els nostres plantejaments, a partir del coneixement d'aquests informes, millorin les condicions en els tres àmbits.

Vaig per parts. Òbviament, per l'ordre..., primer, sobre el que s'ha explicat i sobre el contingut dels subministraments bàsics, aquest informe que, com ja s'ha dit, doncs, complementa el que es va presentar el 2013 sobre pobresa energètica. Crec que encara posa, també, sobre la taula i ens evidencia la situació que en aquests moments estem patint. I crec que l'hem analitzat, també, des del nostre grup, i també hi hem donat recolzament, com hi feia al·lusió el portaveu d'Esquerra Republicana, en els diferents posicionaments del nostre grup en el Ple en algunes de les mocions que s'han aprovat. I algunes d'aquestes recomanacions, com que ja tenim l'informe des del desembre de l'any passat, ja les hem incorporat en l'acció parlamentària d'aquest 2015.

Per tant, coincidim en molts dels aspectes que es plantegen en aquest informe i defensem una mica la posició dels drets subjectius, com deia, de les persones, com a persones amb drets de poder disposar de tots aquests serveis que a dia d'avui són aquests serveis bàsics. Es planteja, també, la necessitat dels diferents nivells d'intervenció de l'Administració. És evident, i el síndic hi feia referència, que hi han algunes legislacions que no depenen només d'aquí, del Parlament, i es referia bàsicament, doncs, a l'Estat, i també n'hi han algunes, pel que fa referència sobretot al consum d'aigua, que no només..., també és el Parlament de Catalunya, i els cànons, diguéssim, que s'aproven des de l'Agència Catalana de l'Aigua..., sinó que també, doncs, cal la implicació dels governs locals per la sensibilitat necessària per fer que d'aquest dret bàsic que també és el dret a l'aigua, doncs, se'n pugui disposar,

i per tant cal la complicitat d'aquests diferents nivells de l'Administració.

Apuntava també, encara que així de passada –i crec que també és important, perquè en alguns llocs del territori es simplifiquen a vegades les coses–, el tema de la regulació respecte al gas butà. Perquè a vegades, doncs, afavoreix en alguns llocs del territori català la possibilitat que les condicions de vida en què viuen en alguns moments, en època de fred sever, doncs, a les llars catalanes..., la situació sigui una mica diferent.

Per tant, aquest informe, que també recull, una mica, i reforça la idea de la Llei de consum de Catalunya, doncs, apunta molts aspectes en què crec que hem d'incidir i en què hem de basar-nos. Apuntava el tema de la informació. En el segle XXI, en el segle de la informació i de la comunicació constant i que va a velocitats, a vegades, que no som capaços ni d'assimilar tots plegats en diferents moments, no s'entén, doncs, que la informació per part d'aquestes grans empreses subministradores no sigui entenedora –com es desprèn de la lectura de l'informe–, prou clara, i que no es presti a cap confusió. Perquè en aquest sentit, doncs, hi han molts usuaris, i aquest diputat que els parla en molts moments..., sobretot el de l'electricitat, doncs..., és aquesta factura de la llum, que en diferents moments ens genera problemes a tots per entendre-la i per assimilar-la. Però també pel que fa referència, doncs, a la facturació o a les reclamacions, als canvis tarifaris que s'haurien de produir perquè això fos molt entenedor.

Coincidim també en l'aspecte que apuntava finalment pel que fa a aquest apartat, pel que feia referència al fet que, sí, potser haurem d'entrar més a intentar legislar, doncs, el fet de la resolució de conflictes: com l'hauríem d'abordar i com l'hauríem de tenir més regulat. Però, hi insisteixo –per acabar aquest bloc–, aquest informe, que complementa, com deia, el de la pobresa energètica i, ara, aquests subministraments bàsics –aigua, electricitat, gas, i de passada el butà–, doncs, ens posa damunt de la taula la situació que estan vivint avui en dia moltes famílies a Catalunya, i que no podem deixar d'abordar i de tenir en compte. I és una eina molt útil. I, com he fet en altres moments, felicitar-los i agrair-los la feina que han fet amb l'elaboració d'aquest informe.

En segon lloc, pel que fa referència a aquest informe que presenten, i que vam aprovar la setmana passada, doncs, perquè vingués a explicar..., sobre els fets ocorreguts el 4 de febrer –el 4-F– del 2006, aquesta actuació d'ofici després del documental anomenat *Ciutat morta*. El nostre grup ha defensat en diferents moments –i no només aquí, sinó també a l'Ajuntament de Barcelona– que la posició, la necessitat que sigui revisable el cas, doncs, depèn de la justícia. Com vostè deia, hi ha l'actuació, la independència judicial, i, per tant, nosaltres recolzarem qualsevol posició que en aquest sentit, tant per part de la fiscalia com per part del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, planteji si volen reobrir el cas.

Evidentment, doncs, hi han fets greus, com vostè i el seu informe apuntaven, aquests fets greus de desa-

parició de documentació bàsica per fer el seguiment de tots els fets tal com van ocórrer, però..., ho vaig dir, crec, en la meua, també, darrera intervenció; és a dir, si s'han d'assumir responsabilitats, qui les hagi d'assumir que les assumeixi. És evident, doncs, que, en aquest sentit, des del nostre grup no veiem que hi hagi necessitat d'entorpir-ho en cap cas, ni que no es faci el que correspongui a nivell judicial, que és on creiem que pertoca.

Al mateix temps, doncs, també, felicitem que el síndic ens hagi plantejat aquest informe i que ens hagi posat alguns elements nous que del procés judicial no coneixíem, però des del nostre grup, hi insisteixo, reivindicuem la llibertat d'expressió, i fins i tot no defensem el que es va fer, de vetar alguns trossos d'aquest documental. És a dir, no té sentit, com deia abans, en els moments que estem, que tota la informació corre com corre, a través de les xarxes socials..., tampoc, és a dir, no té cap sentit censurar parts d'un documental que, d'una manera o una altra, han acabat sortint a la llum.

Per tant, nosaltres defensem, hi insisteixo, la transparència; que els protocols que s'hagin de millorar es millorin; que el que s'hagi d'incorporar en els procediments diversos, doncs, dels diferents cossos policials, més enllà de si el 2006 governaven unes forces polítiques, tant a l'Ajuntament de Barcelona com aquí, al Parlament de Catalunya..., com ara, que són uns altres. Per tant, ens toca, evidentment, lamentar els drames i les tragèdies personals que s'han derivat d'aquells fets desgraciats, però creiem que no s'han de barrejar, des del nostre punt de vista, segons quines coses.

I, pel que fa, també, doncs..., pel que deia..., apunta aquest possible –ha dit «possible» i vull recalcar-ho, perquè...– error de diagnòstic que deia respecte a la invalidesa que dos agents de la Guàrdia Urbana estan rebent en aquests moments, doncs, bé, entenem que sí, que l'INSS ha fet el que li pertoca; són els tribunals mèdics, i, per tant, en aquest sentit, suposo que a l'hora d'atorgar-los es devien basar en causes objectives. Si hi han fets a dia d'avui que es coneixen, que demostren la necessitat de revisar aquestes causes objectives per les quals, doncs, aquesta pensió que perceben els dos agents, avui en dia, és revisable, doncs, que es revisin. Però entenem que en aquell moment i ara, mentre no es digui el contrari, són vàlids els criteris objectius que van fer que els tribunals mèdics en aquell moment atorguessin aquesta pensió. Per tant, també, des del nostre grup, en la Comissió d'Interior, doncs, si hi ha ocasió de debatre i de posicionar-nos respecte a aquests fets, no dubtin els altres grups parlamentaris que així ho farem.

I, finalment, per l'explicació que ha fet –que ja ens va explicar la setmana passada, el dilluns passat, aquí, a la comissió– respecte a aquesta sentència del Tribunal Constitucional, és evident... Miri, fins i tot, des del nostre grup, li puc assegurar que no la compartim, aquesta sentència. Però, bé, la tenim aquí, sobre la taula, i l'hem d'acatar.

I, més enllà d'altres propostes, doncs, que en aquest cas la diputada Calvet feia, sobre què fer d'ara fins al 27 de setembre d'enguany, el que és evident és que,

nosaltres, la posició que varem –el nostre grup– defensar respecte a l'Estatut del 2006, com vostè deia i recalcava en algun moment molt incisivament, doncs..., l'encàrrec que vam traslladar al síndic el 2006 era aquest, era que fes tot el que feia referència a aquest dret més bàsic de la integritat física i personal que és la defensa dels drets humans i la prevenció de la tortura, i, per tant, doncs, en aquest sentit (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president; he dit que no ho esgotaria i això ja passa, no?–, s'ha de seguir fent aquesta feina.

I, per tant, quin sentit pot tenir en aquests moments haver-nos d'esperar fins al 27 de setembre d'enguany i després? És a dir, nosaltres acceptem, doncs, qualsevol d'aquestes opcions que planteja el síndic, en tant que es reanomeni la feina, la funció, la tasca aquesta que es fa de control i prevenció de la tortura, i que, si s'ha d'acordar amb el Defensor del Pueblo el període aquest transitori fins que algun dia siguem... –no sé què, siguem–, si ho podem fer demà, que no ho fem d'aquí a un mes, d'acord?

I, per tant, nosaltres..., que aquesta tasca que es fa, que es pot fer, de col·laboració, de coordinació, de passar-se els assumptes que siguin competència de l'àmbit català o de l'àmbit..., a nivell estatal, doncs, es pugui fer, i que les visites que es puguin fer, també, als centres penitenciaris, en aquest sentit, es puguin seguir fent. I aquesta feina, tasca, participació, doncs, del síndic en els diferents àmbits de representació, més europea, de defensa dels drets humans i de prevenció del maltractament i la tortura, la pugui seguir fent, si pot ser la setmana que ve, i no haver d'esperar al setembre o a l'octubre d'aquest any, perquè durant aquest temps les persones també necessiten aquesta feina que va fent periòdicament, diàriament i amb continuïtat, i molt ben valorada, el Síndic de Greuges.

Moltes gràcies, president.

El president

Gràcies, diputat Gimeno. És el torn ara del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, és el torn de la senyora Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Moltes gràcies, president. Síndic, i el seu equip, saludar-los de nou, per tercera setmana consecutiva, en aquest cas per parlar, en primer lloc, sobre aquest informe sobre els subministraments bàsics, complement de l'informe del 2013 sobre la pobresa energètica.

I en algun moment el síndic ens ha dit: «Hi han elements, en aquest informe, que són competència del Parlament, competència del Govern de la Generalitat, i altres, de les Corts Generals.» Jo li afegixo, també: o del Govern central, a través de decrets llei amb què pot legislar.

El Govern d'Espanya, com vostè sap, ha posat sobre la taula el Pla nacional d'acció per a la inclusió social 2013-2016, aprovat al desembre del 2013, dotat amb 136.000 milions d'euros per a quatre anys, que inclou

comunitats autònomes, corporacions locals, ONG i agents socials, amb 240 mesures especials de dedicació als sectors o grups en situació de risc d'exclusió social. L'objectiu és reduir entre 1,4 i 1,5 milions el nombre de persones en risc d'exclusió social a Espanya, amb tres eixos estratègics: primer, impulsar la inclusió a través de la generació de llocs de treball; el segon, garantia d'un sistema de prestacions econòmiques per a persones més vulnerables, i, tercer, un compromís amb els serveis bàsics, amb mesures en l'àmbit de l'educació, de la sanitat, de l'habitatge i de les tecnologies de la informació i de la comunicació.

El pla, a més, incorpora un objectiu transversal de lluita contra la pobresa infantil. En aquest sentit, compta amb un fons extraordinari de 17 milions d'euros, íntegrament dedicat a lluitar contra la pobresa infantil. I es va posar en marxa, també, un pla d'urgència social.

A diferència de plans anteriors, que es centraven en pocs col·lectius, aquest pla 2013-2016 –per tant, s'està aplicant ara, i també s'aplica a Catalunya, per part del Govern central– incorpora un apartat específic dirigit a l'atenció de grups més vulnerables: persones amb discapacitat, gent gran, persones en situació de dependència, víctimes de violència de gènere, població gitana, víctimes de discriminació, reclusos o exreclusos, i persones sense sostre, i amb una clara col·laboració amb les entitats del tercer sector d'acció social.

Hi ha també una nova llei que regula el sector elèctric, un projecte de llei en què s'inclouen les directives amb què es garanteix el subministrament elèctric a menor cost, es reforcen mecanismes de protecció del consumidor, actualitzant la normativa de contractació del subministrament, i sobretot es manté i es millora la protecció dels consumidors vulnerables, amb un *bonus* social que en aquests moments afecta més de 2 milions i mig de consumidors, amb uns descomptes superiors al 20 per cent. Una llei que compleix perfectament amb les directives europees i les implementa, i que, entre altres coses, contempla i estableix les bases de protecció del consumidor, la definició de consumidors vulnerables, i els requisits que han de complir es contenen en aquesta llei.

S'hi recull tot allò relatiu a la tarifa social. Sobre la definició de pobresa energètica –que ens parla també l'informe que hi ha indefinició sobre aquesta definició–, s'aplica el que diu el Consell Europeu i les directives del Parlament Europeu: falta d'energia suficient, accessible i assequible per a promoure el creixement econòmic i satisfer les necessitats humanes; un concepte que va més enllà en l'àmbit del sector energètic.

Però és cert el que ens diu. Malgrat els esforços que puguin fer els governs de torn, aquí i allà, cal incidir en el tema dels subministraments bàsics, cal incidir en el tema de la pobresa energètica. I els problemes del sector energètic no van sorgir al novembre del 2011, sinó que hem de mirar enrere, i ho hem de fer amb una visió global. Entre el 2005 i el 2012, les tarifes es van incrementar un 65 per cent. Es va sobredimensionar un sistema pel qual es van instal·lar més de 110.000 megawatts d'energia, quan la demanda punta havia sigut al voltant dels 40.000 megawatts. I tota

aquesta infraestructura s'ha de mantenir, i és cara, i afecta els pressupostos generals de l'Estat.

Pel que fa a Catalunya, no s'ha presentat l'informe d'avaluació del primer any d'aplicació del decret en el temps previst. No s'ha establert que una empresa pugui tallar el subministrament sense avisar abans els serveis socials i l'ajuntament corresponent, o no s'han complert les resolucions parlamentàries sobre pobresa energètica ni sobre pobresa en general. I sobre això vostè ens alerta i ens diu que, a banda del que diu al seu informe, que, a més, bé, és un informe acurat de la normativa aplicable..., i ens alerta i ens fa recomanacions dels problemes més greus que ha detectat.

Un dels llums vermells que posa ens parla de la informació. I jo li pregunto: quin paper han de jugar les tecnologies de la informació i de la comunicació, les noves tecnologies, en aquesta informació? No només en la informació que s'envia als usuaris, sinó també en l'intercanvi d'informació entre els usuaris i empreses subministradores i administracions, i sobretot entre administracions. Quin és el paper que poden jugar, per exemple, accions complementàries, no només focalitzades en col·lectius vulnerables en pobresa energètica –en pobresa, en general–..., sinó aspectes, instruments complementaris com poden ser tecnologies de la informació i de la comunicació, que puguin ajudar a aquesta fluïdesa d'informació, i, en definitiva, a fer els col·lectius menys vulnerables del que ho són actualment.

Ens mirarem, ens acabarem d'estudiar bé el seu informe, el complementarem amb el que ja va fer, i seguirem treballant en les recomanacions que fa, i, a més, anotant tot allò que des del nostre grup parlamentari puguem aportar.

Pel que fa a l'informe del 4-F, ens diu que com a conseqüència del reportatge emès pel Canal 33 fan aquest informe, investiguen de manera més exhaustiva. I dir-li que, com vostè coneix perfectament, hi han sentències judicials fermes sobre aquest cas, i a més, reconegut pels mateixos autors del documental, ens diuen que aquest documental és un documental de part, amb relats provats i d'altres que no són provats. En base a les seves investigacions, jo li pregunto directament si pensa que cal reobrir aquest cas –la fiscalia ens ha dit que no hi ha indicis per reobrir-lo–, i si vostè ha parlat amb fiscalia o ha portat el seu informe o les seves investigacions a fiscalia, i si ha sigut posteriorment o abans, que ha fet aquestes manifestacions.

I apello també a la responsabilitat del síndic en el moment que fa aquest tipus d'informe, perquè en certs moments es desprèn de les seves paraules que hi ha una certa ombra de dubte en l'actuació policial, especialment en l'actuació de la Guàrdia Urbana de Barcelona, i també, per exemple, quan ens diu que la incapacitat dels agents, atorgada per tribunals mèdics en el seu moment, s'hauria de revisar. I li ho torno a dir: hi han sentències fermes al respecte, es va investigar, es va tenir la informació adequada, i, malgrat això, el síndic, que coneix perfectament el que li estic dient, ens fa aquestes recomanacions, o fa als corresponents..., aquestes recomanacions.

I, per tant, entenc que no només ha de ser un informe del síndic presentat al Parlament, i que ens en donem per assabentats els grups parlamentaris, sinó a les instàncies que corresponen per saber si realment creu que hi ha indicis per reobrir un cas judicial, que sempre és factible si hi ha elements sobrevinguts, o hi han novetats. Vostè sap també que aquest documental es va estrenar el 2013, i, en el cas que hi hagin elements sobrevinguts en els casos investigats i sentenciats judicialment, la pregunta és: com és que no es van presentar en el moment de l'estrena, sinó que s'ha fet posteriorment, quan s'ha emès per segona vegada, en aquest cas, en una televisió pública.

I, per acabar aquest tema, sí que volem manifestar el recolzament del nostre grup parlamentari, com també ho ha fet el Grup de l'Ajuntament de Barcelona Popular, del Partit Popular, el ple recolzament a la Guàrdia Urbana i la solidaritat amb l'agent que va ser agredit i que va patir lesions irreversibles, i que, a més, és pare de quatre fills.

I, per al tercer punt de l'ordre del dia d'avui, l'informe..., bé, la compareixença al Parlament sobre la sentència del Constitucional, jo no li faré una falca publicitària o un avenç electoral, però sí que el síndic entendra que el Defensor del Poble –el Defensor del Pueblo– no renunciarà a treballar en una comunitat autònoma espanyola, que també li pertoca assumir la defensa dels drets dels catalans com a integrants de l'Estat espanyol. No sé què passarà a partir del 27 de setembre. De fet, no sabem si canviaran o no les regles del joc, però, si no canvien i Catalunya continua sent una comunitat autònoma espanyola, com alguns volem, doncs, també ens agradaria que aquesta cooperació entre el síndic i el Defensor del Pueblo que vostè ens proposa sigui realment una cooperació en positiu, que puguin arribar a acords, i que no sigui una nova guerra política de Catalunya contra Espanya, perquè crec que això tampoc ajuda que els ciutadans entenguin, al final, les funcions d'institucions tan importants com són el Defensor del Pueblo i, en aquest cas, el Síndic de Greuges de Catalunya.

Dir-li que nosaltres, evidentment, acatem la sentència. Tampoc farem un debat a fons sobre ella, senzillament perquè entenem que el síndic va assumir competències que no tenia i que ara li han dit que no les té, que són les relacions internacionals, que les té l'Estat, i que a partir d'ara... Què suposa? Ens ha dit que en el fons no canvia el contingut de la llei, de les competències que el síndic té amb relació a la tortura. Senzillament, s'ha de trobar un mecanisme legal que passa per una relació posterior amb l'Estat perquè el nomeni com a autoritat catalana a Catalunya, i, si no, per cooperació amb el Defensor del Pueblo, i que efectivament hi hagi una autoritat que estigui en la prevenció de la tortura a Catalunya. Dir-li, doncs, que no canvien tantes coses. Senzillament canviarà la seva relació internacional que ha exercit fins ara, i que haurà de modular perquè passarà a través de l'Estat. És el que entenc que ens ha volgut dir.

I, dit això, agrair-li la seva feina un cop més; agrair-li els seus informes, especialment el de subministraments bàsics i sobre pobresa energètica, i entenem que

el síndic ha ajudat també en aquesta legislatura i en l'anterior, sobretot, a posar sobre la taula política, sobre l'agenda política, un debat de pobresa, un debat de pobresa infantil, un debat de pobresa energètica que estava tapat per altres debats que no estaven en l'agenda política del moment, i que, arran de les seves denúncies i dels seus informes, s'ha arribat a prendre resolucions, s'han acceptat crítiques, s'han acceptat propostes, s'han acceptat recomanacions, i que això ha anat en benefici de tots plegats.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Alegret. És el torn ara del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Senyora Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, president. Gràcies al síndic, al senyor Vendrell, a tot l'equip. La pàgina web de l'Aliança contra la Pobresa Energètica diu: «Volen tallar-te l'aigua, la llum o el gas? Tens drets. Que no te'ls tallin.» I és això, crec, del que parla el seu informe, i del que estem parlant des de fa dos anys.

I, més enllà de fer propaganda electoral, perquè –és molt trist– estem instal·lats..., bé, el context polític fa que sembli que fem més propagandes electorals, uns i altres, i suposo que això d'aquí al juliol serà així. La qüestió és que estem parlant d'uns drets que, malgrat els esforços de tots a la cambra, de tots els grups... Vull recordar al Grup d'Esquerra, al senyor Pere Calbó, que sí que van presentar una moció, però que en aquest tema tots els grups hem treballat –nosaltres també–, i hem fet que es constituís la taula, però no hem aconseguit els objectius, i crec que ens ho hem de dir –no els hem aconseguit.

L'altre dia ho preguntàvem al conseller Puig, i deia que no hi havia talls a Catalunya. Clar que hi ha talls de subministrament a Catalunya. I hi ha talls de subministrament (*veus de fons*)... Perdoneu, què m'has dit, Pere? (*Veus de fons.*) Perdoneu, Pere –perdoneu–, és veritat, Pere Bosch –li he canviat el nom. Hi ha talls (*veus de fons*)... Bé, que li he canviat el nom, al diputat. Disculpa –disculpa. Hi ha talls de subministrament a Catalunya. I, el més greu, hi ha talls de subministrament d'aigua, de gas, d'«electra» en persones que tenen informe dels serveis socials. Per tant, alguna cosa..., de tot allò que estem fent, i que reconec que estem fent tots els grups, mitjançant mocions, mitjançant interpellacions, amb tot el treball conjunt amb els ajuntaments, però el cert és que hi continua havent talls de subministrament.

El cert és que a l'anterior decret només s'hi van poder acollir mil persones, i que el nou decret encara..., el nou fons que s'havia de bastir per donar-hi resposta encara no està en marxa. Que aquest nou fons –i aquí sí que li voldria demanar quina és la seva opinió– l'acabarà assumint l'Administració, i una part molt petita, les empreses subministradores, quan nosaltres creiem que aquest nou fons hauria d'estar finançat bà-

sicament per les empreses subministradores com a mínim en un 50 per cent, atès que han tingut grans beneficis, en part també gràcies a les legislacions del PP, sobretot en temes elèctrics, que des que van entrar han modificat tota la normativa elèctrica justament perquè tinguin més beneficis.

Per tant, el seu informe va palesant totes aquestes qüestions. Ens posa deures, que nosaltres farem aquí, però també al Congrés, perquè entenem que moltes de les propostes que vostè ens fa, per exemple, amb tota la normativa elèctrica, que penalitza..., que no fa tarifació social, que penalitza el tema que no hi hagi un primer tram bàsic per a tothom, l'impost al sol, etcètera, nosaltres ho presentarem a Madrid, i aquí també continuarem impulsant aquestes mesures.

Perquè sí que, senyor... –no li ho vull tornar a dir, que em tornaré a equivocar–, com deia el company (*veus de fons*)... –sí, el Pere Bosch–, sí que és cert que en l'últim Ple, o fa dos plens, vam aprovar la modificació del Codi de consum. Però hi ha una qüestió, que també vull posar –a veure quina és la seva opinió–, sobre el Codi de consum: al final ens trobem en un punt, que és que el que no hem modificat és que al final s'han d'acollir a la tarifació social, i el problema és que la tarifació social..., ja sabem qui es pot acollir a aquesta tarifació social. Si no m'equivoco, crec que són pensionistes, persones en atur o famílies nombroses. Per tant, per molt que hàgim modificat el Codi de consum, com que al final no hem canviat allò que diu, que per poder-s'hi acollir han d'estar amb allò de la tarifació social, no és una mesura que sigui del tot idònia. Millora la situació? Sí. Però no resol el problema.

També ens preocupa el tema de la campanya, no?, de la informació que s'hagi fet. Sí que, també, amb les últimes mocions que vam debatre, s'ha arribat a acords que s'ha de fer informació per part de la Generalitat. Però, bé, ens trobem coses tan curioses com que diu: «S'han d'assessorar els ajuntaments que vulguin remunicipalitzar l'aigua», quan, al mateix temps, des del Govern s'està privatitzant l'aigua. O sigui, a mi em xoca una mica, no?, perquè volem assessorar els municipis a remunicipalitzar, però resulta que a Barcelona es privatitza l'aigua, i estem en un atzucac en el tema d'Aigües Ter Llobregat. Per tant, bé, voluntats..., hi han voluntats que no sabem fins a quin punt, realment, pretenen unes coses o unes altres.

La qüestió: nosaltres creiem que es tracta de drets humans, que quan parlem de subministrament bàsic estem parlant de drets humans. Per això creiem que el síndic hi ha d'intervenir, perquè és una qüestió de vulneració de drets. Per part nostra continuarem treballant amb l'Aliança contra la Pobresa Energètica, amb les taules, amb aquells ajuntaments..., perquè realment pugui haver-hi unes polítiques públiques d'eficàcia i eficiència energètica, perquè tot està relacionat, i perquè, igual que hem fet allí on governem, hi puguin haver realment tarifacions socials i s'hi pugui donar resposta.

I vaig al següent tema perquè, si no, no ens donarà temps. Respecte a la sentència del Tribunal Constitucional, que en vam començar a parlar el dilluns passat.

En aquest sentit, nosaltres hem presentat una proposta de resolució, amb la voluntat que puguem presentar-la en el Ple, que puguem consensuar-la amb tots els grups de la cambra, perquè entenem que la sentència és greu, en tant que creiem que no contribueix a crear arrels democràtiques ni a consolidar la idea d'un estat democràtic compost i plural, i perquè, a més, la sentència, d'alguna manera, no té en compte –vostè també el citava el dilluns passat, no?– el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries que es va fer el 2010 justament sobre el projecte de llei, i que en aquesta qüestió deixava molt clar quines competències..., quin marc era de Catalunya i quin, de l'Estat.

Per això, nosaltres..., bé, a banda de tota l'argumentació jurídica, que no repetiré, que crec que vostè va expressar la setmana passada, però hi ha una qüestió *de facto*, que és la feina que el síndic, que tot el seu equip han estat desenvolupant aquests últims anys, no? –i el consell, a més. Una feina excellent, que ha ajudat a posar legitimitat, sobretot pel que fa als temes en comissaries, temes de cambres, detinguts, etcètera. Per tant, nosaltres creiem que és molt important que es pugui continuar fent aquesta tasca. En aquest sentit la nostra proposta..., lamentem profundament aquesta sentència, amb la qual no podem estar d'acord. I, sobretot, el que instem és que el Parlament reconegui la figura del síndic com a autoritat catalana, a l'empara de les Nacions Unides, i valorar la tasca que ha realitzat.

També, nosaltres sí que creiem, a diferència del Grup d'Esquerra, que és necessari establir aquest conveni amb el Defensor del Pueblo, que a més està en la nostra llei, en la llei que vam aprovar en aquest Parlament. És l'article 78.3 de la llei: la necessitat d'establir aquest conveni. Perquè no sabem el que passarà el 27, perquè d'aquí al 27 hi ha gent que continuarà patint, perquè és un incompliment de l'Estat central envers una llei aprovada, i perquè creiem que, passi el que passi, mentrestant s'ha de continuar; fins que no tinguem aquest escenari, que tampoc sabem quin és, s'ha de continuar treballant, i, per tant, s'ha de fer possible aquest conveni que possibiliti aquest repartiment de funcions. Per tant, també és un punt de la nostra proposta, que ja m'imagino que, pel que he sentit de la senyora Calvet, no hi estan massa d'acord.

I també, per últim, nosaltres voldríem que els informes del síndic..., o instem el Govern que els informes del síndic amb relació a la prevenció de la tortura es puguin elevar davant dels organismes internacionals. I en aquest sentit, sobretot, que es pugui mantenir també l'estructura de l'equip de treball del consell i de tot l'equip de treball que li dona suport. Això és el que posarem a disposició de tots els grups, perquè ho puguem treballar, esmenar, i pugui sortir una resolució amb el màxim consens.

Gràcies.

Lorena Vicioso Adria

Bona tarda. Abans de tot, moltíssimes gràcies al síndic per la seva intervenció, i també moltíssimes gràcies a la professionalitat de la feina que fa l'equip del

síndic, per donar, sobretot, veu a injustícies que avui ens ha portat aquí.

A mi em toca parlar del 4-F i del cas del vídeo *Ciutat morta*, que jo crec que va generar moltes consciències, però també crec que segurament consciències molt diferents: uns per tancar la veritat, i altres, com jo, precisament, per generar una consciència de demanar i exigir que volem saber la veritat, que volem saber la veritat i retornar la justícia i la dignitat a totes les persones. I quan em refereixo a totes, són totes: les persones acusades i jutjades, la persona que es va suïcidar, i també l'agent que avui està en una situació molt greu.

Per tant, jo crec que la raó que el documental arribés a la televisió pública, a l'escena social, en general, amb censura, sí, i també del ressò que avui en dia hi ha i es té de les denúncies de tortures i violacions dels drets humans, a banda de la seva feina com a autoritat catalana..., també ha estat gràcies a l'entorn i a les mobilitzacions de la societat, que amb obstacles i complicacions ho han aconseguit. Han aconseguit que finalment, com a mínim a les xarxes socials, després de molts intents de tancar la veritat, com he dit abans..., vam veure i vam poder veure aquest documental sense censures, sense mentides, i és el que precisament ha definit tot aquest procés, jo crec.

Després de veure el documental, d'escoltar, de llegir la seva resolució, de veure moltes notícies sobre el cas, de mirar-me milers d'informes, sobretot un de molt recomanable, que és l'informe que va fer l'observatori penal de drets humans de la Universitat de Barcelona, i també de repassar, per descomptat, la sentència i els recursos que van posar, encara queden molts dubtes per esclarir, no? O sigui, jo encara avui en dia no m'explico el que vostè també no s'explica, precisament: com és que desapareixen llibres de registre quan aquests llibres precisament s'han d'arxivar. Si no hi havia res a amagar, per què no existeixen? Per què van desaparèixer, no?

Tampoc m'explico com pot ser que no s'obris una investigació interna per esbrinar denúncies de maltractament; no només aquestes, sinó moltes que hi han hagut després. També, no m'explico com en el judici s'incomplia, precisament, la llei, i es permetia parlar als agents que testificaven i que podien parlar entre ells. Tampoc m'explico com es va limitar l'entrada a observadors al judici. Tampoc m'explico com els reconeixements mèdics no poden ser encara confidencials ni privats. I com, també..., encara no m'explico que tots els testimonis de veïns i pèrits professionals quedin supeditats a testimonis del cos de seguretat, en què precisament es va basar aquest judici. I com, i molt definitiu –jo crec que és molt significatiu–, elements importants que van definir la detenció i acusar persones..., els factors més importants siguin tan arbitraris i tan poc fidedignes com l'estètica o el lloc de procedència.

Crec que és adient dir que, sobre els fets exposats al documental de *Ciutat morta*, en el seu moment el nostre grup municipal va demanar la informació. També és veritat que es van trobar amb moltes opacitats i moltes dificultats per part de l'estructura municipal,

i també crec que és adient dir que potser –i és veritat– van ser prou exigents o prou proactius a l'hora de definir, després de tots aquests successos..., només amb un codi ètic, o només, potser, amb càmeres de seguretat a les comissaries. Això no va ser prou per eradicar una xacra, que és el maltractament de les persones.

Nosaltres ens sumem a la petició de les víctimes i familiars, a l'exigència d'obrir i de reobrir una altra vegada el cas, perquè per nosaltres no és admissible que aquest cas quedi tancat; no és admissible que la sospita del que s'ha encobert –els fets, la mentida, la censura i el maltractament... Nosaltres creiem que cal fer justícia per tot, per saber la veritat de tot el que va passar aquell dia.

I, finalment, li vull dir, síndic, que com a jove, també, crec que no es tracta d'un cas aïllat, sinó d'una tendència, i ho dic aquí, una tendència totalment normalitzada en un país democràtic com el nostre. El que estem vivint el jovent crític amb un sistema que no ens agrada i que reivindicuem els nostres drets d'una manera pacífica..., la resposta que va tenir el 4-F n'és un exemple molt clar. Nosaltres creiem que s'està criminalitzant constantment la nostra protesta social, pacífica, del jovent mobilitzat en defensa de la democràcia i en defensa dels seus drets socials.

Li ho dic perquè nosaltres creiem que cal continuar amb la seva feina, que cal continuar esbrinant tota la veritat. Li puc dir i vaig viure de primera mà les vivències del dia següent de les detencions a Can Vies. Vaig ser a la comissaria i vaig veure el noi que va sortir amb la seva família i el nas sagnant. També vaig veure com moltes famílies..., després d'estar detingudes a la comissaria, m'arribaven imatges de persones que havien, suposadament, patit maltractament a les comissaries.

També, he tingut l'oportunitat de llegir sentències després de Can Vies, i també torna a passar el mateix que va passar precisament amb el 4-F: queden supeditades totes les declaracions dels policies enfront d'altres declaracions de gent que va viure aquell moment. Per tant, jo crec que ha de continuar amb la seva tasca. Crec que ho ha d'esbrinar, i crec que ha de continuar amb la seva labor d'autoritat catalana en prevenció de la tortura.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora Vicioso i senyora Grau. És el torn ara del Grup Parlamentari de Ciutadans, és el torn de la senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Sí; gracias, presidente. En primer lugar, agradecer la comparecencia del *síndic* y de su equipo, y agradecer el informe sobre el derecho a los suministros básicos efectuado por la sindicatura de *greuges*.

El informe es un fiel reflejo de lo que nos parece a nosotros que es la situación de una parte de la ciudadanía catalana, cogida en lo que nosotros llamamos

la pinza de la pobreza, ¿no?, que es, por un lado, por una situación de crisis económica que ha derivado para estas familias en paro, en una reducción de salarios, ya sea porque las empresas han rebajado en la gran mayoría un tanto por ciento importante del salario, o bien porque han habido directamente reducciones de jornada, lo que ha llevado consigo que hubiera o tuvieran..., o estuvieran en el desempleo, con prestaciones que se acaban, con subsidios que no llegan, o bien que en esos hogares hubiera, directamente, menos dinero..., aunque trabajando, haya gente que está en situación de pobreza. Y, a la vez, una situación –cuando la Administración es más necesaria que nunca, la Administración se repliega, derivado, también, de un descenso en recaudación de impuestos e ingresos de la Administración– en que haya una única política, que es la de la *retallada*.

Entonces, tenemos, por un lado, una situación de crisis donde es más necesaria que nunca la Administración, y, por otro lado, una administración que se repliega y se sitúa en una única política, como repito, del recorte. Y a todo esto hay que añadirle una red familiar depauperada, que hasta entonces –y hasta ahora– había ido sosteniendo muchísimas situaciones de estas, pero que está agotada. O sea, había familias que tenían un mínimo de colchón para situaciones adversas, pero este colchón se ha acabado. Y hay que añadirle a todo esto, además, un aumento de más de un 60 por ciento desde el año 2007 en los precios de la energía.

Bueno, todo esto ha derivado en una situación fatal, que además..., bueno, tenemos el Decreto de pobreza energética, que ahora ha sido anulado por el tribunal..., o ha sido –perdón– llevado al Tribunal Constitucional, pero así y todo era un decreto que solo pudo ayudar o cobijar a ochocientas familias, al lado de las 320.000 familias que según su propio informe, *síndic*, hubieran estado en esta situación, o como acreedores de estar sometidos a esta regulación. Y también contrasta con los números que dio Cáritas.

Nosotros recogemos sugerencias efectuadas en este informe, como los tres tramos o niveles propuestos en el informe, que usted ha explicado, que serían, en primer lugar, que se establezca un consumo básico a personas en situación de vulnerabilidad, con acceso mínimo garantizado a los suministros básicos, y éstos a unos precios o tarifas sociales; en segundo lugar, un consumo estándar, con unos precios y tarifas asequibles, y, en tercer lugar, que el consumo excesivo o suntuario pudiera sostener, como se hace en muchos países europeos, y que usted ha recalado..., podría asumir el coste de tarifas sociales. De todas maneras, hay que estudiarlo, es delicado, pero yo desde luego me comprometo a hacerlo, a trasladarlo a mi grupo parlamentario, y, si es así, intentar hacer algún tipo de acción.

También nos parece fundamental y necesario la clarificación de conceptos en las facturas y que se facilite el alta y la baja en los suministros, y sobre todo en aquellos suministros no deseados, que en tantas ocasiones te encuentras que estás pagando unos suministros que nadie ha pedido. Y esto es especial..., hay una especial..., se ha comprobado que hay un especial abu-

so de personas mayores, a través de llamadas telefónicas a domicilios donde hay personas mayores que terminan contratando servicios wifi y no tienen ni ordenador. Entonces, esto es un tema grave y que, efectivamente, bueno, pues está pasando y sucediendo.

Respecto a la declaración de inconstitucionalidad de la Ley del Parlament 24/2009, la posición de Ciudadanos en el momento de su aprobación fue la de oponerse, básicamente por la invasión de competencias con las atribuidas al Defensor del Pueblo, posición que nosotros mantenemos, sin perjuicio –sin perjuicio– de que nuestro grupo parlamentario valora muy positivamente las gestiones, las funciones efectuadas por el *síndic de greuges* y su equipo, de..., llámele..., porque parece que uno de los problemas es el nombre de Autoridad Catalana de la Tortura..., pero, en cualquier caso, el equipo del *síndic de greuges*, que se ha estado ocupando de la situación de personas privadas de libertad, reclusas en centros donde están privadas de libertad.

Así lo hemos venido manifestando, así lo queremos manifestar, y nos parece que estas tareas igualmente deben seguir realizándose por parte del *síndic*. No vemos que estas tareas hayan sido declaradas inconstitucionales. Nos parecen necesarias. Pero que estas se realicen a la luz de la sentencia y de lo que nosotros desde el primer momento hemos entendido que debía ser dentro de un ámbito de colaboración y de lealtad institucional con la defensora o con el defensor del pueblo, provocando sinergias, y acercando la Administración, dentro de este ámbito, al territorio, como ha venido haciendo el equipo del *síndic*, donde puede ser más eficaz y eficiente, como así se ha demostrado. Que el Síndic de Greuges en este ámbito haya hecho me parece que son 186 actuaciones, y la defensora del pueblo, o el defensor del pueblo, haya hecho dieciséis, es evidente, porque esto es innegable, prescindiendo del tema de si somos autoridad catalana de la tortura o no, que este es el tema constitucional y en que hay colisión, pero yo creo que no veo colisión en las funciones que ha ido ejerciendo el Síndic de Greuges al respecto.

Por eso, nosotros, desde Ciutadans, *síndic*, solicitamos lo que usted ha propuesto. O sea, nosotros lo solicitábamos, y así se lo hice saber el otro día, cuando le envié una nota –porque salió, coincidió con que le enviaba mi opinión sobre el informe del 2014–, y también le decíamos que aquellos informes que se realicen por parte del *síndic* sean enviados a la defensora del pueblo, que me parece que hasta ahora no se hacía –pues que se haga. Porque es que es lo normal y lo lógico en una relación de lealtad institucional, de reciprocidad y colaboración.

Y, con todo esto, para que el Estado español pueda cumplir con los compromisos del Estado, con el protocolo de la ONU en el Subcomité de Prevención de la Tortura. Y así, además, hacer que los demás *síndics de greuges* en el ámbito español, o la defensora del pueblo, tengan el mismo nivel de actividad que está teniendo la sindicatura de *greuges*, del que nos tenemos que enorgullecer, y del que nosotros nos sentimos orgullosos. Por eso las medidas que usted ha propues-

to, que me... Perdóneme, y las tengo aquí apuntadas y me parecen muy importantes –bueno, pues ahora no sé dónde las he apuntado–, pero me han parecido fundamentales para continuar con la actividad del *síndic* y colaborando con el Defensor del Pueblo, que desde nuestro punto de vista es lo que debería haber sido desde el momento uno. Y no hablaré de duplicidades, sino que, sencillamente, creemos que el Defensor del Pueblo puede delegar en el Síndic de Greuges todas estas funciones que venía ejerciendo la hasta ahora llamada Autoridad Catalana contra la Tortura.

Entonces, respecto al 4-F, *síndic*, nos parece gravísimo lo que usted ha informado sobre la desaparición del libro de detenidos. Yo no sé si he entendido bien, pero me da la impresión de que usted lo ha pedido –y si no es así me gustaría que lo aclarara–, lo ha demandado y le han dicho que este libro se ha extraviado. Me parece inusitado, también, que en el transcurso del juicio este libro ya no apareciese. No sé si se vio en el juicio, y, si no se vio, desde luego es una..., me parece inconcebible. Pero, en cualquier caso –en cualquier caso–, si usted ha pedido este libro y le dicen que este libro ha desaparecido, lo que está claro es que aquí hay, digamos, como mínimo –como mínimo–, una negligencia gravísima en la custodia de un documento público. Entonces, yo creo que de ello como mínimo se debe derivar algún tipo de actuación, no sé si de usted, del ayuntamiento, de quién sea, pero que o este libro aparece, o yo creo que naturalmente esto debería conllevar la derivación de responsabilidades oportunas.

Respecto a las videocámaras en los coches de conducción de detenidos, pues, todo lo que sea claridad, todo lo que sea..., como se han producido alguna que otra vez incidentes, yo creo que quizás habría que estudiarlo y establecer unos protocolos. Yo no estoy en la Comisión de Interior, pero sí que sé –sé– que se ha hablado de este tema, y desde luego lo trasladaré al grupo parlamentario para que adopte la posición que crea..., o sea, que nosotros veamos más adecuada.

Y, respecto a la revisión de grado de invalidez, *síndic*, a mí, perdóneme; yo supongo que es –¿cómo se llama?– deformación profesional, pero yo sé al menos, los ciudadanos, los calvarios que pasan para llegar a una declaración de invalidez. Entonces, sé lo que tardan, sé los problemas que tienen, y yo me imagino que para que el INSS –el Instituto Nacional de Seguridad Social– haya dado un informe de invalidez..., yo no tengo por qué tener duda de la invalidez, de la tetraplejia, de la invalidez de este policía. Por lo tanto, no entiendo bien por qué usted lo ha dicho, y me gustaría que explicara el por qué lo ha dicho, porque..., o sea, solo entiendo que usted lo puede decir porque crea que se ha agravado más, o sea, que forme parte de esta trama de corrupción que se está denunciando con esto.

Nada más, y muchas gracias.

El president

Gràcies, senyora De Rivera. És el torn ara del Grup Parlamentari del Grup Mixt, és el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Moltes gràcies. Bona tarda a tothom. Gràcies, altra vegada, pels informes, per la seva exposició, atents a la proposta d'assumir el fet que hi ha competències exclusives en consum, malgrat els recursos continuats a les iniciatives que surten d'aquest Parlament per poder establir mecanismes de resolució alternativa de conflictes en tot el que té a veure amb la gestió dels subministraments bàsics i el seu accés per part de tothom.

Nosaltres, és clar, no ens en podem desprendre, de l'àmbit del consum dels subministraments bàsics, del procés continuat dels darrers deu, quinze, vint anys, a l'Estat, de privatització i mercantilització progressiva d'estructures bàsiques, de drets bàsics de la ciutadania i d'estructures econòmiques bàsiques de la sobirania estatal, de la sobirania nacional i de la sobirania, en definitiva, de la gent sobre l'economia. Són una privatització i una mercantilització que nosaltres veiem directament associades a l'encariment progressiu del cost per a la població de l'accés a aquests serveis bàsics, i a un pirateig permanent sobre què s'acumula al cobrament de les factures d'aigua, llum i gas.

A nosaltres no ens cap al cap... Vull dir, podem entendre tot el discurs de la resolució alternativa, de la tarifació social... –vull dir, òbviament, són els debats que es tenen–, però a nosaltres no ens cap al cap la normalitat amb què un país aborda uns beneficis nets després d'impostos de les tres grans elèctriques, l'any passat, per valor de 7.100 milions d'euros, i amb absoluta normalitat ens «liem» al Parlament a parlar de tarifacions socials, a parlar de resolucions alternatives, a parlar..., quan el que en realitat s'està produint és un saqueig a mà armada, és un pirateig permanent de l'oligarquia d'aquest país, a través de l'encariment abusiu de l'accés als serveis bàsics, de les classes populars –un pirateig permanent, un enriquiment, un saqueig permanent de les classes populars.

Ens sap greu. Nosaltres sabem que això no es resoldrà fins que no es renacionalitzin, remunicipalitzin aquests sectors econòmics i aquestes estructures d'estat, aquestes estructures econòmiques bàsiques. Tota la resta és donar voltes al voltant, és riure les gràcies al voltant d'aquesta banda d'Alí Babà. Ens sap molt greu, perquè convertim les polítiques públiques bàsiques, que és garantir l'accés als subministraments bàsics a la població, a les classes populars, en sureres de queixes i reclamacions, que és la mostra de la impotència, d'algú que s'ho ha venut tot, que sap que això està en mans de pirates i que no pot fer gaire res més. La mostra de la impotència d'un estat del benestar que fa fallida, i no només fa fallida per una banda, sinó també per aquesta.

I més quan veiem els processos que s'estan duent a terme a la resta d'Europa, on d'això ja se n'han adonat, i que el descontrol i la propietat privada *urbi et orbi* sobre aquestes estructures econòmiques bàsiques, de subministraments bàsics, se'ls n'ha anat de les mans, i estan remunicipalitzant teixits elèctrics, remunicipalitzant cicles de l'aigua, remunicipalitzant la producció de l'energia, remunicipalitzant..., renacionalitzant, perdó –és una combinació; depèn de quin sector, es

municipalitza o es nacionalitza–, a Alemanya, per exemple, per recuperar el control sobre la producció, la distribució i, justament, la tarifació social que es mereixen aquests subministraments bàsics.

A nosaltres se'ns diu reiteradament al Ple del Parlament que ja està, que això dels talls a les famílies que més ho necessiten s'ha acabat, perquè en alguna estadística o en algun informe algun tècnic li deu haver dit al senyor conseller que això s'ha acabat. El que passa, que la gent no vivim al Parlament, vivim..., i més els que vivim, diguéssim, en barris normals, eh?, en barris on a la gent se la desnona, en barris on hi ha molta precarietat i atur, i tenim contacte, doncs, també, amb l'ajuntament, amb els serveis socials dels ajuntaments, amb la PAH i amb diferents moviments socials, sabem que a diari s'està tallant l'aigua o s'està tallant l'electricitat, s'està tallant el gas a gent que no té res més i que té famílies al seu càrrec.

I això és vulneració directa dels drets humans. És vulneració directa dels drets humans enviar la gent a la misèria més absoluta tallant-los l'aigua, quan és un bé bàsic. Això està passant en aquest país, això no és..., no està passant a Botswana, que segurament també –no ho sé–, o a Somàlia, o a realitats tropicals, sinó que està passant en el nostre país a diari; se li gira l'esquena, i des del Govern es nega. És un tema de molta gravetat.

Per tant, tota ajuda és necessària a l'hora de denunciar-ho, de visualitzar-ho, de buscar solucions i buscar tots els mecanismes que, malgrat que s'hagi venut aquest Estat tots aquests recursos que abans eren públics i s'hagin regalat al mercat privat perquè aquest faci beneficis ultramilionaris, multimilionaris, s'embutxaqui molts, molts, molts, molts, molts, molts diners a costa d'aquesta gent..., malgrat això, intentar pal·liar el que es pugui amb els mecanismes existents, malgrat, que ja ho hem dit al principi, que ho considerem pràcticament impossible. És una qüestió de drets humans recuperar el control sobre l'energia i sobre l'accés als subministraments bàsics en aquest país; recuperar la sobirania, en definitiva.

Respecte al cas 4-F, a mi m'agradaria remarcar que ni és la funció del síndic, pensem nosaltres, ni és la funció d'aquesta comissió analitzar fatalitats, casualitats, sinó tot el contrari: mirar allà on el sistema falla, allà on la garantia dels drets falla. Deduir quines són les estructures que fallen i posar-hi remei; quins dels mecanismes de control sobre la policia, en aquest cas, sobre la justícia, sobre la mateixa classe política han fallat com un castell de cartes, un darrere l'altre, per provocar que hi hagi evidències, diguéssim, no comprovades encara judicialment, però evidències que van fallar molts mecanismes, o que hi va haver molt d'encobriment sense que cap mecanisme de control, de revisió, saltés –cap alarma saltés–, i tot s'encadenés en una perfecta simfonia d'encobriment de la tortura, de la mentida i de la delinqüència.

I això és greu. És greu que hagin saltat..., o sigui, que s'hagin passat per alt tots els controls, i això és el que, diguéssim, entenem nosaltres que és funció del síndic, funció d'aquesta comissió, funció, en general, d'aquest Parlament, però més específica d'aquesta comissió.

Nosaltres estem plenament d'acord que cal, en qualsevol país democràtic..., qualsevol país democràtic que cregui que és ser prosistema el fet de vetllar perquè mai cap cas de tortura es produeixi en el seu país. El que passa, que en aquest país la cultura política és molt diferent. En aquest país qui denuncia la tortura és acusat de ser antisistema. Aquest és el problema. I, en canvi, qui la comet tanca files amb els que la cometten, perquè això és ser prosistema. Dic «en general». Aquesta és la cultura política heretada del franquisme, heretada de moltes dictadures i de moltes monarquies, i d'una manera de governar i de construir aquest Estat que no ha estat la més democràtica del món. Això és una tradició, és una cultura heretada que, òbviament, hem de revertir per la via de capgirar-la absolutament.

Denunciar una tortura i anar fins al final és ser prosistema. Això és ser prosistema, això és vetllar perquè el conjunt funcioni. És l'antítesi del que és ser antisistema, que és callar, no investigar, tancar files, assumir la mentida com a mecanisme normal d'amagar febleses, d'amagar delinqüència, d'amagar corrupció, etcètera. Aquesta mentalitat, que tot just amb aquesta crisi està començant a visualitzar-se de forma greu, és la que ha de canviar. I per canviar-la calen mesures com la que ha proposat el síndic, d'autoritats independents que puguin obrir paral·lelament a la justícia investigacions. Per què? Perquè la justícia ha fallat en aquest cas.

Per tant, hem de posar mecanismes que puguin detectar també quan la policia o la justícia fallen, perquè fallen, com tota construcció humana; fallen per ics raons, però si fallen hem de tenir mecanismes. Aquí el problema no és que fallin. D'errors, de gent dolenta, per dir-ho d'alguna manera, n'hi ha a tot arreu; això passa, és la humanitat. El problema és que hem de tenir mecanismes per detectar-ho, i, per tant, si hi són, o sigui, si hi ha aquests errors, s'han de posar els mecanismes. I amb la proposta, per tant, hi estariem plenament d'acord.

És un escàndol que desaparegués el llibre de detencions, però tampoc ens voldríem centrar en això –ja ho han dit tots els grups. A Espanya es tortura reiteradament, habitualment –es tortura. O sigui, hi ha cada any plecs i plecs i plecs i plecs de denúncies de tortures; és molt greu. Es passa per alt perquè, si no, et titllen d'antisistema, clar, i passes a formar part de grups radicals o..., sospitós de terrorisme, o alguna cosa així. Però a Espanya es tortura, existeix... Ho diu l'ONU, ho diuen els relators especials, ho diu la societat civil, i estan les denúncies allà, i s'arxiven gairebé sistemàticament –s'arxiven gairebé sistemàticament.

Per tant, nosaltres demanem de forma urgent que, per una via o per una altra, es reobrin les denúncies per tortura en el cas 4-F. Ens sembla d'absoluta evidència i justícia que aquella gent va patir, de fet, agressions a comissaria i va patir agressions, després, sota custòdia policial; va patir agressions per part d'uns policies, a presó, acusats de fer exactament això, de torturar dins d'una comissaria, d'apagar –d'apagar– cigarretes a la pell d'una persona.

I, senyora Alegret, vull dir, vostè, que acusava: «Sembla que deixi anar indicis de sospita...», el seu partit ha

demanat l'indult per a aquests policies. No indicis de sospita –no indicis de sospita–; vostè està demanant l'indult per a gent que apaga cigarretes a la pell dels detinguts –el seu partit–; això és greu. I en aquest país es demanen indults alegrement, se'n concedeixen a bastament. Sortosament aquest encara no s'ha aconseguit, malgrat que s'ha tornat a demanar amb la signatura, entre altres, de l'alcalde de Badalona, de Xavier García Abiol, diguéssim, figura insigne del país.

A nosaltres ens preocupa per què..., qui dona els informes per declarar de baixa aquests dos policies. De baixa per incapacitat, per minusvalidesa? Però qui s'ho creu això? L'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques quin paper hi ha tingut, a recomanar la baixa per invalidesa d'aquests dos guàrdies urbans, que estan demanant ser reincorporats, que volen reincorporar-se, que no estan de baixa, que no els ha passat res, a ells. Qui els dona la baixa per invalidesa? Però com es pot intentar callar un cas així? Com es pot intentar, d'alguna manera, moure'ls, fer fora aquells dos guàrdies urbans? Però quin mecanisme és aquest? Com s'actua així? Això és un mecanisme mafios, si no és que se'm demostra el contrari, eh?, que ja realment estan de baixa per incapacitat, malgrat que ells demanin fervorosament tornar a ser readmesos al cos.

A nosaltres ens preocupen les identificacions i les detencions arbitràries que es produeixen en el cas 4-F. Però com va un policia a l'Hospital del Mar, es troba dos personatges a l'altra punta del passadís i els mira les pintes i diu: «Ui, em veniu de perles», però a quilòmetres d'on havien passat els fets, i això els costa quatre anys de presó? És que estem parlant que hi ha una gent presumptament innocent; ha passat quatre anys a presó, ha estat colpejada, i una, a més a més, amb depressió greu va acabar suïcidant-se. Estem parlant de casos molt greus. Em sembla que a vegades passem per alt el patiment humà, exactament el mateix patiment, o un patiment molt superior, com el de l'agent que està encara ara en estat vegetatiu, o semivegetatiu.

A nosaltres ens preocupa també com es construeix la parafernàlia política, el discurs polític d'encobriment absolut davant les evidències, quin és el mecanisme que fa que, davant de denúncies, evidències i això, no hi hagi una reacció per qüestionar des d'algun lloc oficial mateix que la construcció del discurs polític no està quadrant amb la realitat, i que comença a pintar molt..., a encobrirment. Ens preocupa. Vull dir, ens preocupa que això es pugui construir. Ens preocupa..., pot passar en molts llocs, però ens preocupa que això es pugui construir. Ens preocupa també que el síndic no investigués, clar –ens preocupa. En un moment donat, amb uns governs donats, etcètera, ens preocupa a nosaltres que el síndic no obrís investigacions. Si no ho fa el síndic, que és, diguéssim, per a molts l'últim recurs o el recurs d'empara últim abans de tirar-se pel balcó, diguéssim, literalment –si no ho fa el síndic–, qui ho ha de fer?

Bé, del cas 4-F... Perdó, em pensava que continuava, que tenia més punts, i no. Això són les qüestions principals que ens preocupen respecte al cas 4-F.

I, respecte a l'últim punt de l'ordre del dia, que són les propostes per fer front a la sentència dictada, que li treu, no?, la potestat d'autoritat a aquest mecanisme o a aquest servei català de prevenció de la tortura, nosaltres estarem d'acord que es creï el Mecanisme Català de Prevenció de la Tortura, estarem d'acord que es mantinguin els objectius, que es mantinguin els actors –en això estarem d'acord. Però nosaltres..., clar, el Defensor del Pueblo a l'Estat espanyol per nosaltres és el *defensor del Estado*. Respecte a la societat catalana, el Defensor del Pueblo ha actuat de forma bel·ligerant, amb nocturnitat i traïdoria, contra molts dels interessos majoritaris de la societat catalana; no ho ha fet en benefici nostre, i, per tant, no li donem gairebé cap credibilitat.

Nosaltres, amb tot el respecte..., tota l'autoritat per al Síndic de Greuges, cap autoritat per al *defensor del Estado*, que ha actuat com a advocat a l'ombra –bé, com més o menys actua molta gent a l'Estat espanyol– de l'Estat, i, en concret, de determinats partits polítics. Nosaltres no ens el creiem, per res; és que tampoc hi volem tenir gaire res a veure, amb el *defensor del Estado*. No ens ha donat cap mena de credibilitat que estigui vetllat per l'interès general, ni pels interessos de la preservació dels drets democràtics, dels drets socials de la gent que viu en aquest país, i, per tant, no estarem d'acord a intentar cap mecanisme de reciprocitat o de conveni amb el *defensor del Estado*.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Arrufat. És el torn ara per al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, és el torn per a la senyora Annabel Marcos.

Annabel Marcos i Vilar

Gràcies, president. Bona tarda, síndic, i l'equip que l'acompanya novament aquí per presentar tres informes que..., si li haguéssim de donar puntuació a algun d'ells, no sé a quin dels tres, de temàtica diferent, li donaria la màxima puntuació quant a importància.

El primer informe que ens ha plantejat és l'informe sobre els subministraments bàsics, i jo el primer que li diria seria, síndic –perquè això ho he vist, i ho he vist en intervencions que ha fet vostè aquí, al Parlament, tant a l'hemicicle, al faristol, com a la mateixa Comissió del Síndic–, que aquí tenim un problema d'arrel, un problema que ens ve de lluny, i és un problema que no..., no es va fer una prevenció degudament coherent per a una crisi que no era esperada per ningú, ni esperada ni volguda per ningú, estic segura que per cap dels grups parlamentaris que estem en aquesta cambra. Per tant, si no ens basem en polítiques de prevenció quan podem intentar arribar a prevenir una pobresa energètica, quan estem al fons de la qüestió, quan estem amb problemes, com han comentat la majoria de diputats i diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula, és molt difícil poder arribar a tot arreu i a tothom.

Vostè mateix ho ha dit, que tenim un codi de consum a Catalunya que és una bona eina, i una eina avançada i pionera a l'Estat espanyol. També ens ha comentat que els canvis normatius no depenen del Govern de la Generalitat, sinó que depenen de l'Estat, i així s'ha vist; s'ha vist reiteradament amb tot el que s'intenta fer des d'aquest Parlament i des del Govern de la Generalitat, que arriba a Madrid i es tomba reiteradament.

Li donaria importància a la transparència i la informació, sobretot, en els preus dels subministraments, amb el dret al desistiment per part de persones que realment contracten un tipus de servei i arriba un moment en què o no el necessiten o no el volen, i també reiterem la transparència i la informació sobretot en la possibilitat de reclamació. La possibilitat de reclamació jo crec que a hores d'ara és la mancança que existeix al carrer de cara als usuaris, als clients i a les persones afectades amb els subministraments.

La Generalitat, ho ha dit vostè mateix, té competències quant a consum, i, tal com li deia el diputat Bosch, hi ha un problema. Vostè va rebre una carta d'un diputat de les Corts, però resulta que, quan el mateix Govern de la Generalitat o el mateix conseller Puig enviaven una carta al ministre, la resposta és un silenci per resposta; per tant, ajuda i diàleg zero per part de l'Estat espanyol. Tenim un decret de pobresa energètica que va arribar a Madrid i el tomben amb una sentència..., bé, de moment suspès, pendents de la propera sentència, que no sé si serà la propera o serà d'aquí a més temps, però una altra sentència al Tribunal Constitucional. Crec que possiblement han augmentat el gruix de personal al Tribunal Constitucional perquè només amb la feina que els donem des d'aquí, des de Catalunya, jo crec que deuen estar sobredimensionats de feina en les seves tasques, i això també ho enllaçaré després amb la sentència del Tribunal Constitucional que ha vingut a explicar.

La Unió Europea ha complert..., té dos directives –i això el seu informe ho explica, hi havien dos directives– que l'Estat espanyol havia de transposar abans, si no ho recordo..., de finals de l'any passat. Aquestes directives, que definien, venien a definir què era un client vulnerable i quins eren els impediments per als talls de subministrament, no han estat transposades. Per tant, el Govern central no fa la seva tasca, però tampoc no deixa fer la tasca que des del Govern de la Generalitat s'intenta impulsar.

Tenim un decret llei que modifica el Codi de consum. Des del Govern de la Generalitat també es va impulsar la Taula sobre Pobresa Energètica, que està adscrita al Departament d'Empresa i Ocupació, taula que s'ha reunit diverses vegades i que funciona molt bé, com a mínim pel que les parts que en formen part donen a entendre, i així ho manifesten, que és una taula que funciona bé i que dona resultats. El mateix conseller, li explicava, va enviar una carta al ministre d'Hisenda per demanar l'exoneració dels clients vulnerables de l'IVA, del pagament del 21 per cent de l'IVA, que, si això se sumés al 25 per cent de la reducció del bo social, podríem parlar d'una reducció de més d'un 40 per cent de la factura, en aquest cas, de la llum i del gas.

Des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, al Govern de l'Estat es va demanar l'aplicació d'un tipus reduït de l'IVA del 4 per cent per als consumidors vulnerables de llum i de gas; tampoc no ha estat acceptada. Des del departament es crea un fons de solidaritat energètica, un fons que actualment està amb aportacions de 10 milions d'euros per part de la Generalitat, fons que ha estat criticat per altres partits de la cambra, però jo crec que més val fer i actuar que no fer res i no crear cap fons. Les aportacions del fons vénen donades per tres vies: per via de la Generalitat, per via de les empreses subministradores i també per aportacions voluntàries tant d'empreses com..., poden ser de particulars.

Estic totalment d'acord també amb la crítica o el punt que vostè manifestava, que la manca d'informació detallada del rebut, sobretot del gas i de la llum, és molt important, sobretot per la indefensió que pot crear a persones..., a gent gran, a gent gran que realment ja desconeix els codis, i arriba un moment que sembla que siguin ja uns mots encreuats per poder-ho entendre. Però també li he de dir que, malauradament, aquí ens veurem a la factura del gas una altra imposició, una altra imposició que vindrà donada pel pagament del malaurat Castor, en què, tot i que hem tingut bones notícies per part de la Unió Europea, considerem que hi ha molta lluita a fer i molta batalla per seguir.

Quant a l'informe, simplement constatar que les ajudes que han vingut donades pel Govern de la Generalitat, però també per governs locals i per consells comarcals... El mateix Codi de consum, com bé han dit, ja preveia un ajut només per a 1.500 unitats familiars, però l'any passat van rebre ajudes unes cinquanta mil famílies –al voltant de les cinquanta mil famílies– amb l'ajuda, com he dit, tant d'administracions locals com de consells comarcal. I també, quant al tema de l'aigua, saber que depèn directament de l'Administració local, la regulació; per tant, és voluntat –i així s'ha manifestat un majoria d'ajuntaments on governa Convergència i Unió– intentar donar una palliació a aquest fet i un ajut.

Quant al segon informe, l'informe del 4-F, degut al documental de *Ciutat morta*, jo, en primer lloc, i en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, donar el suport a les famílies afectades directament, bé a la família de Patrícia Heras, com també a la família de l'agent de la Guàrdia Urbana que va resultar molt malferit i que, com abans han comentat, és pare de quatre fills. Crec que això és el primer, que com a persones ens pertoca manifestar-los el nostre suport.

Ho ha dit vostè: en aquell moment –això va passar el 4 de febrer del 2006–, el Govern de Convergència i Unió estava a l'oposició a l'Ajuntament de Barcelona. En aquell moment, també, quan es van donar els fets, des del nostre grup parlamentari a l'Ajuntament de Barcelona ja es va fer l'oposició que es creia en les qüestions que s'han comentat per les condicions en què s'havien donat les actuacions. El total respecte, per descomptat, al treball que ha fet la justícia, que ha fet la justícia del principi al final. Hi ha una sentència ferma, que, evidentment, no entrarem a valorar perquè

nosaltres no som ni jutge ni part en aquests fets; per tant, no entrarem a valorar-la.

La informació que ha tingut actualment l'Ajuntament de Barcelona des que el síndic la demana a l'ajuntament crec que vostè ha manifestat, síndic..., ha tingut totalment transparència i rapidesa en informació per les dos parts; entenc que per les dos parts perquè el mateix ajuntament així ho ha manifestat, que hi ha hagut un intercanvi d'informació totalment correcta. Així també em consta del Departament d'Interior, que inclús tinc els informes del primer informe que fan vostès. Contesta el Departament d'Interior que encara no havien rebut el segon informe, que era un informe ampliador; o sigui, que per això em consta la bona predisposició, tant pel Departament d'Interior del Govern de la Generalitat com pel mateix Ajuntament de Barcelona, d'intentar ajudar, ajudar a aportar si des de la seva part hi ha algun tipus de prova. Però, malauradament, no hi ha cap prova, ara per ara, malauradament, ni en mans del Govern de la Generalitat, ni en mans de l'Ajuntament de Barcelona que pugui modificar el que ja ha estat jutjat i passat.

Jo vull matisar un punt que em sembla que a algun diputat de la cambra no li ha quedat clar, i és que, quan estem parlant dels dos agents de la policia urbana, aquests agents van ser inculcats per un cas totalment diferent del cas de què estem parlant –totalment diferent–, primer punt –primer punt. (*Veus de fons.*) No he nomenat a ningú; jo he dit que crec que a algun diputat o diputada d'aquesta comissió avui no li ha quedat clar aquest fet. No estic en aquest moment ni defensant una part ni defensant l'altra; simplement dir que van ser dos agents de la policia urbana de Barcelona que van ser imputats per un altre cas totalment aliè.

Segona –ho ha dit el síndic, i hi estic totalment d'acord–, es fa una valoració per l'Institut Nacional de Seguretat Social sobre... Ells demanen una incapacitat, una incapacitat..., que els la donen, que en cap moment l'ha donat ni l'Ajuntament de Barcelona ni el Govern de la Generalitat; l'ha donat l'Institut Nacional de Seguretat Social. Simplement són aclariments per si a algú no li havia quedat clar. I, per tercer lloc, aquests agents han demanat la reincorporació al cos i tenen unes diligències obertes; per tant, la incorporació al cos, mentre es puguin esclarir els fets de què estic parlant, que no estem parlant dels fets del 4 de febrer, sinó que estem parlant d'uns fets diferents..., evidentment, no podran ser reincorporats al cos.

Jo crec que tothom té dret i obligació d'acudir a la justícia quan tingui coneixement d'uns fets que puguin ser presumptament un delictes, la comissió d'un delictes. Per tant, aquí, de veritat..., i, ho confesso, jo no vaig veure el documental el mateix dia que es va retransmetre per la televisió pública, però sí que el vaig veure després, i no una vegada, sinó dos cops, perquè hi havien coses que no lligaven. Evidentment, això –crec que hi ha un procés judicial– es pot donar també; hi han fets en què molts cops amb un cop no en tens prou, i que s'han de fer diverses vegades. Però jo crec que va quedar clar al documental que hi ha gent –com a mínim hi havia una persona– que era coneixedora d'uns fets que no va acudir ni a donar la cara davant

de la justícia, que és en últim terme qui ha de determinar si les persones que van ser imputades i que van complir condemna ho havien de fer o no ho havien de fer. Per tant, aquesta persona el que hauria de fer és donar la cara i no anar en contra dels suposadament companys que han hagut de passar presumptament per una condemna, ho torno a dir, sense valorar si els pertocava o no els pertocava.

Quant a la detenció, la custòdia, tot això ho hem estat parlant, síndic, amb totes les valoracions que ha entrat. Hi han moltes coses en què encara s'ha d'avançar, hi han moltes coses a resoldre, però jo crec que, en concret, des de l'Ajuntament de Barcelona s'ha fet una bona tasca, s'ha intentat augmentar la seguretat ciutadana, i, per tant, crec que anem per bon camí. Les coses en un dia no es poden resoldre, sinó que entenc que s'ha de donar temps per intentar continuar així.

També, per finalitzar amb aquest tema, abans s'ha dit que les manifestacions nostres, les manifestacions..., que té tothom el dret a manifestar-se, és injust que acabin amb detencions per part de la policia, amb agressions per part de la policia. Jo crec que el poble català hem pogut demostrar, no només una vegada, sinó com a mínim en tres cops, que som un poble pacífic, que podem sortir al carrer en forma pacífica, i no ha acabat amb cap detenció ni ha acabat amb cap aldarull el tema de les manifestacions nostres de l'Onze de Setembre. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

I –em donarà una mica més de temps, el president– vull donar també..., la preocupació de la imatge exterior que hem pogut donar des de Barcelona pel documental, perquè dona una imatge..., que Barcelona no és així, que Barcelona..., la gent que hi viu i que treballa i que es preocupa i que està vivint a Barcelona no és..., ni els agents són, tots, males persones, ni les persones són males persones. Per tant, jo crec, com deia el diputat, abans, de la CUP, que a tot arreu n'hi han de bons i de dolents; per tant, no podem aquí culpar una part i no culpar l'altra.

I, per últim, quant a la sentència del Tribunal Constitucional, síndic, abans ho ha dit la diputada Calvet, podem donar gràcies que tenim unes arrels de fa molts i molts anys; o sigui, des del 1027, impulsada per l'abat Oliba, que tenim creada la figura del síndic aquí, a Catalunya. Com a figura del síndic, tal com pertoca, va néixer el 1409, i, en canvi el Defensor del Pueblo va néixer el 1981. Per tant, la història ens pot confirmar que tenim molt més llarg recorregut. Un cop més, estem veient que la tasca que té el Govern, tot i que ara estan més tranquils, del PP de l'Estat és ni fer ni deixar fer; és la tasca que té encomanada. Últimament estan dient que estan més tranquils perquè veuen que des d'aquí no estem donant tanta feina, però, malauradament, és el que tenim.

Jo l'únic que li diria, síndic..., bàsicament perquè m'han quedat dos dubtes. Un: què podria comportar... Quan vostè ens està donant un pla de col·laboració amb el Defensor del Pueblo, què podria comportar quant a recursos econòmics i personals, quant a la gent que treballa en una institució o l'altra; si m'ho pot contestar

més o menys, què podria comportar un canvi. L'altre dia ens parlava d'incorporar –fa dos setmanes, si mal no ho recordo, quan va presentar l'informe– persones externes al seu equip, a l'equip de l'Autoritat Catalana sobre la Tortura. Suposo que això, a causa de la sentència, s'haurà de suprimir.

I, per últim lloc, jo li preguntaria: per què un consens o un intent de consens i de diàleg ara amb un conveni de col·laboració amb el Defensor del Pueblo i no abans? Creu que és necessari? O creu, com li demanava la diputada Calvet, que no val la pena esperar-se, i garantir la nostra institució, com sempre ho ha sigut, d'una manera independent, d'una manera com ens pertoca?

Moltes gràcies. Gràcies, president.

El president

Gràcies, senyora Marcos. És el torn ara de la rèplica per part del síndic, en tot cas, per espai de...

El síndic de greuges

No el sé, l'espai. (*El síndicriu.*)

El president

...vint minuts...

El síndic de greuges

Gràcies, president. Jo voldria esclarir una cosa abans de res, perquè potser no tothom coneix la mecànica de la Comissió del Síndic. El síndic està a disposició d'aquesta comissió per tantes vegades com la comissió vulgui i amb una metodologia tan intensa com la comissió vulgui, i són vostès que han decidit que avui es vegin tres punts carregats de material –ho han decidit–, i el síndic ho ha acceptat i és aquí. Si em demana la meva opinió, home, hauria estat òptim fer tres sessions diferenciades, fins i tot en els dies, però són vostès, com he dit... No és que l'agenda del síndic, que pot anar tan plena com la de vostès –i no pretenc fer cap mena d'exhibició d'agenda–..., sinó que són vostès que ho han decidit.

I aprofito, president, per reiterar que des del síndic continuem considerant que seria ideal tenir per habitual una sessió al mes, i, quan calgués, més intensament si hi han matèries importants. Ara em podran dir: «Portem tres setmanes seguides.» Sí, portem tres setmanes seguides i ens hem ventilat, hem anat discutint coses tan condensades com informe anual, informe de l'autoritat catalana –que encara ho puc dir perquè és del 2014, i això no era inconstitucional–..., en fi, ho hem anat concentrant, en lloc de veure-ho allargassat. Però seria bo, per exemple, si ho féssim mensualment, poder repassar el grau de col·laboració i no-col·laboració de les administracions, cosa que també hauríem de fer vostès i nosaltres per impulsar i estimular les administracions a anar millorant els seus serveis.

Però –acabo sobre aquest tema, i ho repeteixo– l'agenda del síndic està a la seva disposició per a totes les

sessions que vostès vulguin, i no a l'inrevés, i... Ara, vostès decideixen, pel que sigui, que fem una sessió amb tres matèries com aquesta. I també aclareixo que la carta que jo he rebut del portaveu del Grup Parlamentari del PP al Congreso de los Diputados, senyor Hernando, ens arriba posteriorment al recurs del Govern d'Espanya al Tribunal Constitucional sobre el Decret de pobresa energètica.

Preguntes que m'han fet sobre el primer apartat. Què és el que cal des de la perspectiva de tot el que han fet ja el Govern de Catalunya i el Parlament de Catalunya, i –s'ha afegit aquí per part de la portaveu del PP– qüestions que ha fet el Govern espanyol. Primer, no tenim definició del que és pobresa energètica. Encara no hem arribat a consensuar el que –entre tots– sigui un paràmetre fins i tot funcional i útil. Sabem que és una part de la pobresa, evidentment –no se'ns acudiria separar el fenomen de la pobresa–, però ara estem parlant d'una cosa molt concreta, que com millor la definim..., serà més útil, i podrem ser molt més efectius per donar resultats al respecte i per entrar amb més propietat i rigor als debats sobre si talls o no talls, quan s'ha de pagar, si és un ajornament, no és un ajornament. Però primera qüestió que no està resolta: definir què és pobresa energètica. Altres països ho han resolt; vull dir, no és que els estigui demanant la lluna de València –altres països ho han resolt.

Segona qüestió, formar tot el personal que haurà de treballar sobre pobresa energètica, perquè, encara que es sorprenguin, encara avui trobem casos de gent que acudeix on ha d'acudir i potser ni saben de què els estan parlant, i no hi ha, per tant, la formació necessària per fer front a aquest fenomen. I, evidentment, informar –que també és formar– tota la població que hi pugui estar implicada.

I, tercer, finançar. Encara no s'ha decidit objectivament com es finançarà. Tothom ja ha entès que no ho podem ajornar; no és qüestió de dir al novembre a algú: «Escolti, no s'amoïni, ara no la hi tallarem, no pagui res; ja passarem a l'abril o al maig», que potser estarà en millors o pitjors condicions per fer front a aquella factura. Com es finança? També en tenim molts exemples –nosaltres els n'hem proposat. N'hi han a l'informe de la pobresa energètica, ho hem proposat oralment, n'hem parlat amb el Govern i en continuem parlant amb totes les entitats socials que estan a trinxera i amb les mateixes companyies.

Hi ha la fórmula que l'Administració es quedés amb els impostos –per tant, que no els cobrés–, que les agències es quedessin amb els cànon, que hi hagués un prorrateig fins i tot sobre la part que toca als consumidors, però sobretot que les companyies no cobressin el subministrament. Aquell formatget que podem fer sobre cada factura, que tant de bo cada vegada fos més públic: quina part del formatge és cànon, quina part és impost, quina part... Com més transparència millor, i sobre aquest formatget podríem prendre decisions de com finançar aquesta pobresa energètica, cosa que encara no està feta.

I conveniar, hi insistim molt. De la mateixa forma que el síndic, que és una institució petita, una minúcia

en l'ordenament global de l'Estatut, ha tingut ja des de l'any 2005 i 2006 convenis amb alguna d'aquestes companyies, per què no el Govern de Catalunya? Convenis clars i transparents de com treballar. I això no és inconstitucional. Vaja, si porta això al Tribunal Constitucional ja és per..., *apaga y vámonos*, no?, diria aquell, però, vaja, jo crec que no és gens inconstitucional que hi hagués un *do ut des* de conveni molt tranquil amb les diverses companyies.

A l'informe els advertim que la normativa europea d'ADR –i voldria subratllar-ho molt per a tots, especialment per al senyor Arrufat–, que és un instrument que a Europa s'està estenent, i s'està estenent a democràcies molt més madures que la nostra..., que, a més, tenint competència exclusiva i un codi de consum, fos objecte de legislació catalana, i són vostès que ho han de fer. Hi ha un esborrany de projecte de possible legislació espanyola del Ministerio de Sanidad, perquè és on hi ha Consumo, i em sembla coherent que es posi en marxa. Però des d'aquí, amb tota l'escala de competències, aquest Parlament i el Govern d'aquest país haurien d'entrar a fons en aquesta qüestió. I, evidentment, hi poden haver decrets llei a les Corts Generals que després... –perdó–, del Govern espanyol, però que després han de passar per les Corts Generals per ser convalidats, i alguns d'ells no han influenciat gaire positivament la que estem discutint perquè el decret llei sobre el Castor no és precisament un ajut, un exemple d'ajut al tema energètic.

Se'm demana que valori la informació i les tecnologies. Miri, tothom ara està sent objecte de canvi de comptadors, i estan instal·lant els *smart meters*, que en diuen, els comptadors informatitzats. Hi ha d'haver, d'antuvi, una política de millor divulgació i coneixement sobre aquests comptadors, i això crec... –què signifiquen les seves lectures. I fins i tot ja comencem perquè la gent no acaba d'entendre qui ha de pagar i com s'ha de pagar la instal·lació de quelcom que implicarà i afectarà milions de persones i que s'està produint a la majoria de països europeus.

Però en l'informe els parlem que cal –resolució número 15, «Bones pràctiques»– que les empreses subministradores lliurin una informació completa, precisa, acurada i entenedora, perquè ara no és completa, precisa, acurada i entenedora encara del tot, i que ho facin amb les condicions, amb el preu, sigui presencial o a distància, via informàtica, via telemàtica, etcètera. I, a partir d'aquí, tots aquests punts, del quinze en endavant, van donant exemples de com utilitzar les tecnologies: que les empreses que són instal·ladores avisin immediatament els consumidors quan detectin situacions d'excessos –això es pot fer informàticament, tant la detecció com la comunicació–; que –la persona, si ho demana– es comuniqui a les empreses subministradores que informin per carta, correu electrònic, WhatsApp, SMS, etcètera, quan es detecta que el consum d'una persona assoleix el 75 per cent del seu consum històric mitjà en cada cicle de facturació –o sigui, hi han alertes que es poden enviar també per aquestes vies telemàtiques–; que es tingui ple accés a totes les dades de consum com a via idònia per poder planificar adequadament el consum, i un llarg etcètera.

Nosaltres continuem les nostres reunions, i continuem les nostres reunions amb els serveis socials dels ajuntaments, amb les empreses –parlo dels serveis socials perquè són els primers agents d'administració a trinxa per aplicar tot això–, i tantes vegades com vostès demanin per anar-los donant compliment de com avancen els nostres grups de treball que estem impulsant per a aquesta qüestió.

Sobre el 4-F: mirin, ningú crec que hauria de criticar si hem conegut o no hem conegut el 4-F per un documental, o si hem ressituat a l'agenda política el 4-F per un documental. Als Estats Units va caure un president per un article en un diari, no per un documental –per un article en un diari. Imaginin si és important o no de vegades llegir el que porten els mitjans de comunicació. I va trigar a caure el president, però va caure, i un president que havia mentit.

En aquesta cambra vostès estan discutint un tema que fa trenta-dos anys un grup parlamentari i un diputat van portar al Ple del Parlament amb totes els xifres i amb totes les responsabilitats; trenta-dos anys fa d'aquest fet, i està al diari de sessions, eh?, i ho poden consultar, i, a partir d'aquí, una cua d'altres plantejaments. Celebro històricament que al cap de trenta-dos anys es vagi subratllant la importància de determinats fenòmens, però mai en democràcia se m'acudiria dir que una notícia o un element del passat pugui ser quelcom que no pugui ser tingut en compte d'una manera de primera línia per al treball parlamentari o polític.

Del 4-F parlem d'uns fets dramàtics: hi ha una mort i hi ha una persona que està tetraplègica. Parlem d'uns cossos de seguretat que en el seu conjunt són esplèndids: els Mossos d'Esquadra han anat millorant progressivament en la seva formació i en la seva actuació, i la Guàrdia Urbana té cossos esplèndids, i com en tot col·lectiu humà poden haver-hi falles. El síndic en el seu informe anual dedica unes pàgines als errors que cometem i a com intentem resoldre'ls, i els constatem no només nosaltres, sinó la gent que se'ns adreça, i numèricament hi posem possibles solucions. I això és democràcia. No és democràcia dir que tot és perfecte, ni que tothom ho ha fet bé.

En aquest sentit, nosaltres vam endegar una investigació pròpia com a Síndic de Greuges, on no hi ha ni una coma extreta de cap documental ni de cap article. Com sempre, està tret de la informació que podem anar a buscar i demanar –que tenen l'obligació de donar-nos-la– a totes les administracions. No al poder judicial; és l'únic mur que no podem superar. I, en aquest sentit, jo he dit, i ho reitero, que el Síndic de Greuges s'autocritica per..., quan al seu dia va rebre dos escrits, que no eren ni queixa, de familiars dels detinguts perquè intervinguéssim a la presó preventiva d'aquelles persones, vam haver de contestar: «En una decisió del jutge el síndic no hi pot intervenir.»

Què hem afegit per escrit?, i ho torno a llegir: «El síndic hauria hagut d'actuar el 2006 més enllà d'aquesta limitació, i ara ja disposa de mecanismes per resoldre això i evitar que es pugui repetir una situació com aquella.» Però criticar el mateix síndic, que sóc jo –el màxim responsable–, que aleshores vam res-

pondre, llei en mà *-fetén*, que diuen aquells, cànon exacte-, que no podem intervenir sobre la decisió del jutge, que havia declarat presó preventiva, però segurament hauríem d'haver anat a buscar més informació que no vam anar a buscar per veure altres dimensions d'aquell problema. Ho torno a dir: dos escrits, un de familiars i un d'amics, que ens demanen intervenir sobre la presó preventiva. Ho vaig dir fa bastantes setmanes i ho he tornat a dir avui en la meua primera intervenció.

Importància o no del llibre de detinguts. El síndic diu: «Tota la importància», perquè el llibre de detinguts ho ha de contenir tot. No estem parlant ja del que jo aquest matí mateix he vist a la caserna de les Corts dels Mossos d'Esquadra, com veig a altres llocs, el SIP, el servei d'informació de la Policia de Catalunya, informatitzat de dalt a baix –no, no–; estem parlant de 2006. Encara avui a moltes casernes trobem el SIP i el llibre de detinguts –a Mossos d'Esquadra, eh?–, i en policies locals a vegades costa trobar una cosa i l'altra. Recordin que l'autoritat constitucional el 2014 els recomanava que anessin tancant àrees de custòdia de la policia local, que anessin uniformitzant els protocols de la custòdia i que cada vegada donessin més autoritat als Mossos d'Esquadra, perquè és la policia integral de Catalunya amb col·laboració de les policies locals.

Però un llibre de detinguts és molt important perquè és el que ha de registrar tot el que succeeix: des de si un detingut ha demanat el menjar o si ha hagut d'anar a un servei mèdic, o si ha sortit a una consulta amb el seu advocat per a la declaració, a quina hora ha entrat, a quina hora ha sortit, etcètera. (*Algú diu: «I qui el custodiava.»*) Eh? I, per descomptat, qui està al capdavant de la custòdia d'aquell detingut. Tota aquesta... Clar, que curiosament desaparegui el del 2006 no és només ara fer hipòtesis de Sherlock Holmes, és dir categòricament com a síndic de greuges..., és un exemple de fatal administració, i a més és que és il·legal, perquè saben vostès que hi ha obligació de mantenir els documents públics. No és només fatal administració en democràcia, és il·legal que hagués desaparegut el llibre del 2006.

I, en aquest sentit, nosaltres en la investigació volem, reiterant la posició que els he explicat al principi –que he explicat com vam posar en marxa l'actuació d'ofici–, anar a cercar el que ens obliga i ens mandata l'Estatut i el que és el paper d'un *ombudsman* o una institució com la del síndic, independentment del procés judicial. Els he explicat, no pas per raons de cap anèdota, la història d'Estrasburg i el Consell de Prevenció de la Tortura; pregunta en plenari: «Hi ha espai per fer investigacions de les administracions a banda de la independència del poder judicial?» Resposta categòrica de tots: «Sí». I al Consell de Prevenció de la Tortura –els ho recorde– hi ha representants dels quaranta i escaig estats que formen el Consell d'Europa. No estem parlant d'una ONG, com –és molt important– l'APT a Ginebra, o d'una vessant... –no–; de tot el conjunt de representants dels estats que vetllen pel codi europeu de drets i llibertats.

Una investigació independent, impulsada per la mateixa Administració i encarregada de forma indepen-

dent. Per exemple, no pot ser que un metge analitzi un detingut amb la policia al davant. Això no ho diu el Rafael Ribó, síndic de greuges, ho diu el Protocol d'Istanbul, que és el màxim document que existeix avui al món per a com s'han de fer els tractaments de detinguts i les anàlisis forenses. És que és per raons òbvies. Vostès mateixos ho han d'entendre, que no podem portar a investigació algú al costat d'aquell que possiblement, si hi ha indicis, pot haver comès alguna irregularitat en el tractament d'aquell detingut, i donar la màxima llibertat i la màxima independència a les autoritats que han de fer aquesta anàlisi, fins i tot a les autoritats mèdiques.

S'acaba de divulgar, i es presenta d'aquí a poc, el Codi ètic de la policia de Catalunya, que aprofito per subratllar –perquè hi ha hagut mitjans que no ho han entès– que no és un codi ètic dels Mossos d'Esquadra; és un codi ètic per a tota la policia de Catalunya. És una eina més, eh? Ara, això no ens ha de treure..., i ho celebren, que hi hagi aquest codi ètic, i ja en el seu dia, si cal, en parlarem en aquesta comissió, però això no és obstacle per dir: ni Guàrdia Urbana ni Mossos d'Esquadra van fer el que haurien d'haver fet, una investigació pròpia. Estava a atestats de sumari, que hi han denúncies de possibles maltractaments. No és el síndic qui ha de dir: «Sí, o no, hi van haver maltractaments.» És el síndic qui ha de dir: «Quan hi havien denúncies de possibles maltractaments en seu judicial era més que motiu perquè Guàrdia Urbana i Mossos d'Esquadra haguessin obert una investigació, que no es va obrir.»

Quina és la lliçó –lliçó elemental d'ara? Que mai més torni a passar això, que s'habilitin els mecanismes corresponents i tots els protocols que calguin. I aquest és el compromís que jo demano a l'actual alcalde de Barcelona i a l'actual conseller d'Interior del Govern de Catalunya –i amb això estem en converses, i fins ara, ho repeteixo, hi ha hagut una gran fluïdesa de col·laboració–: que prenguin el compromís que..., els protocols necessaris que calguin perquè mai més es torni a produir una situació com aquesta.

I, en concret, sobre els dos guàrdies urbans que estan amb reconeixement d'invalidesa..., i que jo demanava que l'INSS revisi el cas adjudicat. No estem parlant, ni molt menys, de la persona que està tetraplègica i que..., he sentit sempre, per descomptat, tot el suport i tots els mitjans en aquest sentit. No, no, estem parlant de dos guàrdies urbans, que tots dos també estan implicats en el 4-F i que van ser detinguts –i després han estat condemnats– pels afers que podríem anomenar de Bikini.

No pot ser que hi hagin casualitats com que, per exemple, el dia 17 d'octubre del 2011 surti una sentència inhabilitadora absoluta per a un d'ells i dos dies després comenci una baixa de malaltia comuna i tot un itinerari de baixa mèdica. No pot ser que el dia 17 del deu de l'11 per a l'altre hi hagi la sentència inhabilitadora i un dia després comenci la baixa per malaltia comuna, on comença tot un itinerari que acaba a l'INSS. I torno a dir que jo no puc entrar en els detalls que coneixem, ja, de dades privades personals, per protecció de dades, però sí que ens porta a recomanar que l'única

institució que pot revisar això, que és l'INSS, ho faci, si més no per solidesa, garantia i transparència democràtica.

S'ha citat un moment el tema de Can Vies. Jo només volia dir en telegrama que nosaltres hem rebut..., vam obrir una actuació d'ofici per imatges que vam veure d'un escopeter disparant aparentment cap a un balcó; se'ns va donar una resposta que no ens va semblar satisfactòria, i hem tornat a preguntar. També hem preguntat sobre la identificació massiva que es va fer en unes cantonades durant el procés de Can Vies. Hem estat consultats i hem hagut de respondre de nou en la línia judicial sobre la presó preventiva d'un casteller detingut, i no hem rebut, en aquest cas, cap queixa sobre possibles maltractaments a l'entorn de Can Vies.

I, per últim, el tema de la sentència. Jo agraeixo totes les manifestacions que han fet sobre el síndic i sobre la seva història. Un petit apunt històric, també, perquè el posin en aquesta història. M'han recordat quan ens trobem els *ombudsmen* en el món internacional; surten els que diuen: «Jo vinc de l'època de l'imperi no-sé-quant», i l'altre, «no-sé-quantos», i l'altre diu «el *sin-dikoi* de les ciutats gregues».

Una cosa molt senzilla de la qual jo sóc també responsable, perquè jo era parlamentari: el Síndic de Greuges de Catalunya és el primer defensor autonòmic que hi ha a l'ordenament espanyol a un estatut, l'any 79, però no el vam crear fins a l'any 84; el vam deixar aparcat cinc anys. Mentrestant, Andalusia, per exemple, que té l'Estatut molt més tard que el català, crea el Defensor del Pueblo, i avui el degà dels defensors autonòmics no és el català, és l'andalús. I aquí hi ha una falla d'aquella legislatura, de tots els parlamentaris i del Govern que hi havia a Catalunya, amb una certa indolència de no activar mecanismes de control democràtic.

Mirin, nosaltres cooperem amb les institucions sempre, i em sorprèn quan algun diputat o diputada diu que enviem els informes al Defensor del Pueblo i per què ara volem col·laborar... Sempre, però és que sempre hem plantejat la cooperació, perquè, a més, el marc legal ens protegeix: la Llei del 85, d'Espanya, *de colaboración*; l'Estatut del 2006, que diu «l'Estatut de Catalunya» que el síndic i el *defensor* col·laboraran; la Llei del síndic ho torna a dir.

Aquestes dues cites, la de l'Estatut i la de la Llei de síndic, el Defensor del Pueblo les va portar al Constitucional! O sigui, pensin un moment, només un segon, que en el recurs del Defensor del Pueblo contra l'Estatut es recorre contra tot el títol de drets. És que és de manual de facultat, això. En quin país del món ocorre que un defensor dels drets recorri contra un títol sencer de drets? I va recórrer contra l'article que diu que els dos defensors de drets col·laborarien, i ho ha tornat a fer en la Llei del síndic, i en tots dos casos el Tribunal Constitucional ha dit: «No, no, això és constitucional, i el títol de drets també és constitucional.» Però perquè vegin una mica l'aberració de recórrer contra, primer, drets sencers i, després, la col·laboració entre defensors de drets, no?

I crec fermament en la col·laboració, primer, per proximitat i coneixement. Ja els he explicat anècdotes, i les torno a citar: hem hagut de parar els peus a una delegació que ha vingut des de Madrid quan venia a visitar una caserna de la Guàrdia Civil que feia vuit anys que no existia, i no pas a una ciutat petita, eh? I hem hagut d'informar els que venien des de Madrid que l'enquesta que distribuïen per tots els municipis de Catalunya sobre l'espai de detinguts municipals..., fa dotze anys que es van abolir, i ara se'ls pretenia enquestar. Per proximitat i coneixement, per començar.

Per millora de l'Administració. Volen fer un Cora seriós? Volen saber on es poden estalviar diners? Calculin què costa anar a veure un CIE des del Defensor del Pueblo o la Model o qualsevol instal·lació on hi ha prevenció, gent que té retinguda la seva llibertat; calculin-ho i comparin-ho amb el que costa fer-ho, amb coneixements iguals, eh? —no pretenc ni ser més savis ni menys savis, amb coneixements iguals—..., la mateixa experiència. I farem un bon Cora, els ho garanteixo, i estalviarem molts diners al contribuent. Els parlo ara amb raons purament i simplement funcionals i dins del marc absolutament de lleialtat amb col·laboració.

I, per últim, evidentment, cada vegada que hem elaborat un informe sobre aquests temes, l'ha conegut aquest Parlament, el Govern de la Generalitat, el Defensor del Pueblo, el Govern espanyol i, per descomptat, les autoritats internacionals. I, perdonin —no s'ho prenguin com cap desafiament—, ho continuaran coneixent les autoritats internacionals, el Govern espanyol, el Parlament espanyol, el Govern de Catalunya i el Parlament de Catalunya. Per què? Perquè el tema és la tortura, el tema és el dret més bèstia que pot ser atemptat per part d'un home o una dona: la integritat física dels altres. No estem parlant d'una nimietat, estem parlant del dret més important que hi ha als ordenaments internacionals, cosa que..., lamento que la sentència no hi entri ni una coma, com si fos una picabaralla entre la *provincia* i el *centro*, que no es consideri, com es considera a les democràcies madures, de què estem parlant, i estem parlant del dret més important.

El síndic, com a síndic, pot continuar fent tot el que calgui per prevenir tortures i maltractaments, i ho diu el mateix Tribunal Constitucional, per raons reactives o preventives, i garantint drets, i ho continuarem, ho continuarem com aquest matí ho hem fet. Continuarem igualment, que els quedi clar, eh? És que la sentència no ens ha desconnectat de Nacions Unides. Ja no ho estàvem oficialment perquè els governs espanyols —recordin que els ho deia cada vegada que venia aquí— no ho havien comunicat, però els enviaven en anglès els nostres informes. I, evidentment, que parlem amb ells, i —perdonin de nou la petulància— ens diuen: «Sort que ens arriben els vostres informes...», el més detallat possible sobre les activitats que fem.

Segona, tornarem a demanar aquesta col·laboració, que jo ara volia fer memòria: crec que l'he plantejat cinc vegades al Defensor del Pueblo, i les cinc vegades la negativa per resposta. L'altre dia la hi vam demanar. Ara amb els documents del Constitucional. Si ja diuen: «Escolta, a tot el que sempre diem, ara teniu aquí

el que diu la sentència», que ho diu, però a més diu que no és inconstitucional l'article de la col·laboració. Si em demanen quin resultat tindrem, doncs, els ho diré britànicament: em temo que em quedaré igual, perquè em temo que obtindré el no per resposta una altra vegada, no?

I, tercer, que si el Govern espanyol ho considera oportú, davant d'unes evidències aclaparadores com aquestes, que faci ús, com el Govern argentí –que és una democràcia, l'Argentina–, o com el Govern del Regne Unit, i podria citar-los tota la llista que els vaig passar..., tan senzill com, acollint-se a l'article 17 del protocol de Nacions Unides, crear un altre mecanisme descentralitzat i encarregar-lo. Per què a Catalunya? Tenim les competències en presons, que no les té cap altra comunitat autònoma; tenim una experiència que no hi és a cap altra comunitat autònoma; tenim una convenció internacional. Clar que conec el *café para todos*, però crec que és una línia bastant equivocada de tractar problemes polítics tan importants com és la prevenció de la tortura. I continuarem treballant amb l'estructura de la societat, amb les ONG, amb els col·legis professionals, etcètera, i, davant, aquestes qüestions.

El tema econòmic? Miri, senyora diputada, nosaltres hem anat abaixant el pressupost com ho ha fet tota la Generalitat, amb percentatges fins i tot superiors als que ho ha fet la mateixa Generalitat, i en canvi hem anat ampliant aquesta dimensió de control i vigilància en nom del protocol de Nacions Unides, i ho continuarem fent, i aquest any hem ampliat amb un nou ex-

pert. Què farem? Doncs, sort que, per exemple, en tot el tema d'informatització hem estalviat molts recursos i els aplicarem aquí, això és evident, però continuarem. I, quan jo proposava, i proposo, una col·laboració de nou amb el Defensor del Pueblo, no plantejo cap despesa extra, ni molt menys; al contrari, de cara al contribuent en general dic: si ho fem, si ho acordem, és que estalviarem diners; jo no els estalviaré, i tant de bo pogués estalviar diners.

I les relacions internacionals –ja acabo, president– m'agradaria que algun dia..., si vostès s'hi avenen, quan tinguin temps, els podem parlar seriosament del que és la Xarxa Europea de Defensors dels Infants, del que és l'Institut Mundial de l'Ombudsman, del que és tot allò que estem fent, primer, per aprendre, i ens queda molt per aprendre –a mi em queda molt per aprendre què és una democràcia i què són els drets, ens porten molt avantatge–, i, després, per intercanviar també, per explicar qüestions i causes concrets com les que tenim aquí

Gràcies.

El president

Gràcies, de nou, síndic.

I, en tot cas, si no hi ha cap més punt a tractar, aixecaríem la sessió, i fins a la propera sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i dos minuts.